

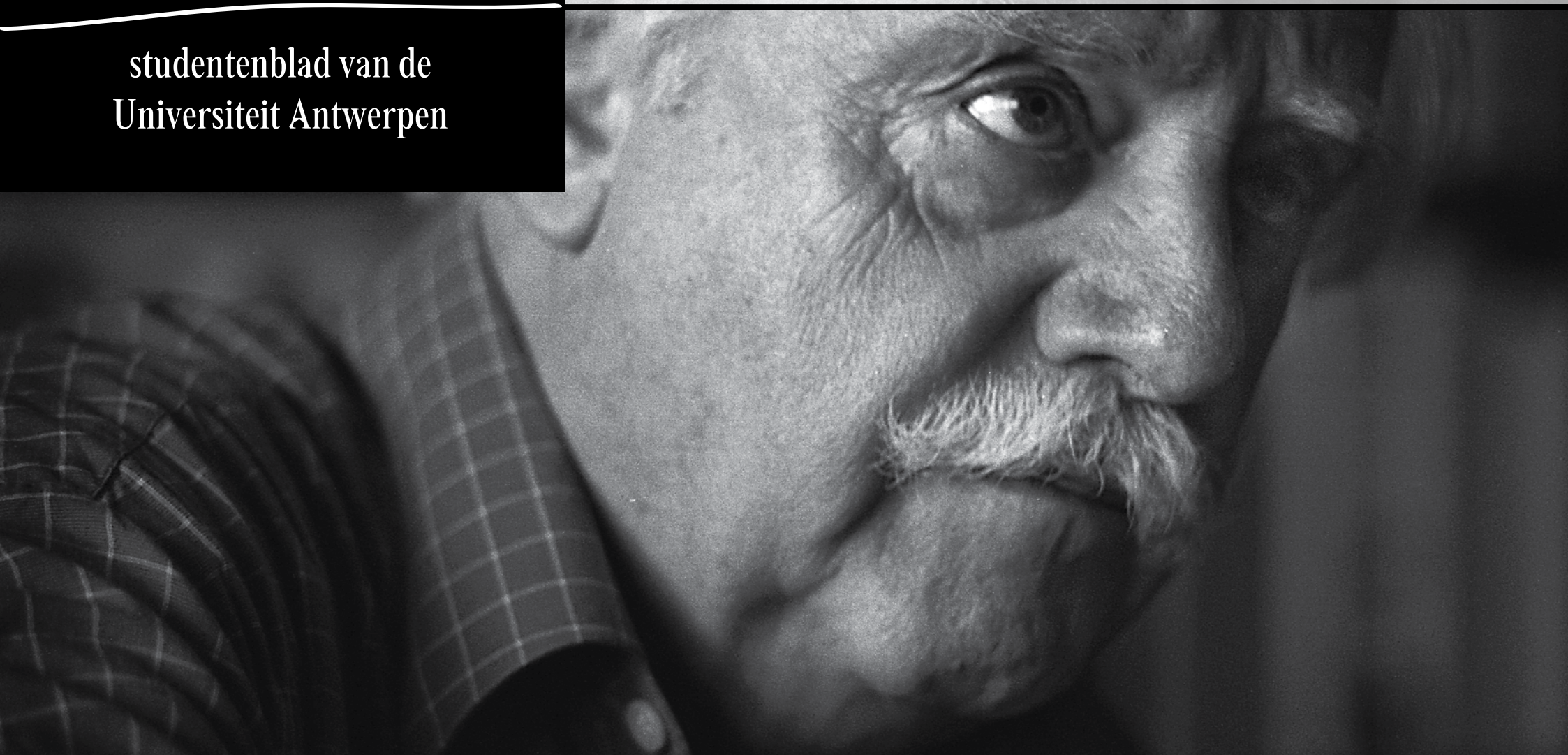
dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 33 - jaargang 5
juni 2006

“Ik moet de eerste neutrale mens nog tegenkomen, die bestaat gewoon niet. Denk je nu echt dat alleen een christen of een islamiet of een boeddhist vooringenomen zijn en dat iemand die geen religieuze visie aanhangt, volkomen neutraal is?”

Prof. Guy Vanheeswijck, docent Levensbeschouwing, p. 5

Bob Cools

Pluralisme? Verplicht vak
dwars dakloos!

RONNY de kabouterjohnny

Scenario: Johan Pauwels, Tekeningen: Wim Le Page

www.absurdnet.com/ronny

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad.

Oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Michiel Verbist, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: Michiel Verbist.

Redactiesecretaris: Bart Braem.

Eindredactie: Ciska Hoet, Mehdi Koocheki, Valérie Wechuysen.

Redactie: Stijn Cools, Astrid De Wit, Kirsten Cornelissen, Niels Govaerts, Hendrik Jan, Jef Leyssens, Matthias Meersmans, Raïssa Mvuyekure, Delphine De Pauw, Jef Van Hoofstat, Koen Van Oost, Evelien Wouters, Ruud Wouters.

Fotografie: Rudina Coraj, Jef Leyssens, Jonas Vincken.

Illustraties: Wim Le Page.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Vormgeving: Bart Braem, Ward Joppen, Michiel Verbist.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.dwars.ua.ac.be>

De gebeurtenissen van de afgelopen weken raasden als een schokgolf door onze samenleving. Een jongen wordt vermoord omwille van een muzikspeler. Iedereen staat met verstomming te kijken terwijl het bericht dag in, dag uit op het journaal verschijnt. Is het ongeloof, of schaamte die een plaatsje zoekt in ons hart? Ongeloof omdat het inacceptabel is het leven van een mens te zien verdwijnen in een fractie van een seconde. Het blijft grotendeels onvatbaar voor ons. Schaamte, omdat we op zo een moment allemaal kritisch naar onszelf moeten kijken en met onze neus op onze eigen fouten worden gedrukt. Want niemand is zonder fouten, niemand kan de ander beschuldigen zonder eerst eens in eigen boezem te kijken. Wie werpe de eerste steen?

Het verleden is er om ons dingen bij te brengen. Het is een spoor, gemaakt door de natuur, waarin de mens meer en meer de aandacht begint op te eisen. Waarom is het voor ons zo moeilijk om met dat verleden te leren leven en het een plaats te geven in onze hedendaagse maatschappij? Vele malen voorheen werd reeds duidelijk waartoe enge visies, verdachtmakingen en veralgemeningen konden leiden. Ellendig lang droegen mensen de schaamte met zich mee en werden er dingen getolereerd die niet te tolereren vallen. Toch trappen we als kuddedieren nog steeds in de val. Wanneer ik de begrafenis van het vermoorde tweejarige meisje bekijk, kan ik niet anders dan eerbied opbrengen voor de sereniteit waarin die verlopen is. Langs de kant van de familie en vrienden

tot inkeer

geen oproepen tot haat, zelfs geen haatgevoelens. Enkel de mededeling dat er veel liefde nodig zal zijn om dit drama te verwerken. Mensen die in zulk een situatie nog de kracht opbrengen om zo bereedeneerd en toch recht uit het hart te spreken verdienen van ons allen respect.

De dood boezemt velen angst in. Weinig mensen kunnen hier mee om. Komt het omdat onze samenleving meer en meer afstandelijk wordt? We beginnen als mens voeling te verliezen met enkele van de meest essentiële zaken in het leven. De steeds drukker wordende en vaak onverschillige samenleving eist haar tol. We hebben als mens in de massa echter nog steeds tijd nodig om tot inkeer te komen.

Al is het maar één moment op de dag, even verwonderd stilstaan bij een zwaluw, die met

een sierlijk silhouet zijn vlucht naar de einder verderzet. We hebben allen onze verantwoordelijkheid op te nemen. Die mogen we niet ontvluchten.

Deze maand brengt dwars een groot pluralistisch debat. Oud-burgemeester van Antwerpen Bob Cools werd geïnterviewd en een Spiritist werd in de leeuwenkuil geworpen. Een artikel over studeren zonder papieren wordt afgewisseld door de muziek- en filmbesprekingen en een vleugje fictie. We interviewden ook Père Guy Gilbert, rockpriester die opkomt voor kansarme jongeren in de Parijse voorsteden. Achteraan vindt u de vertrouwde puzzel en nemen we voor de laatste keer dit jaar een kijkje in een kot met een verhaal.

Michiel Verbist

Inhoud dwars 33

Colofon - cartoon	2
Editoriaal - inhoud	3
dwars is dakloos brief aan de lezer	4
Allemaal onder één dak Pluralisme en het levensbeschouwelijk vak	5
Voor u bekeken Mission Impossible III - Firewall	9
Seks, drugs, rock-'n-roll...en God Interview met Père Guy Gilbert	10
Kasper fictiecolumn	12
Voor u beluisterd Red Hot Chili Peppers - Pearl Jam - Tool	14
Centerfold de ijzeren brug	15
Bob van 't Stad Burgemeester op (relatieve) rust	18
SMS Maten, stakkers, dwaas!	23
De leeuwenkuil Spirit in de ring geworpen	24
Studeren zonder papieren Illegaal en student	26
Puzzel win uw cultuurcheques	30
Baksteen in de maag Hygiëne in het studentenrestaurant	31
Ten kote van achterpagina	32

dwars dakloos!

dwars is in 2001 ontstaan als eerste overkoepelende vereniging van de eengemaakte Universiteit Antwerpen. Een kleine, maar enthousiaste en jonge redactieploeg engageerde zich om werk te maken van hét studentenblad van de universiteit. Van bij het begin werd er gekozen voor een professionele aanpak. Er werden computers, scanners en printmateriaal aangeschaft om de nodige redactionele taken uit te voeren.

Maar geen redactie zonder redactielokaal. Brainstormen, artikels vormgeven en nieuwe ideeën laten ontspruiten kan niet zonder over een aangepaste accommodatie te beschikken. De universiteit zorgde ervoor dat we vanaf onze tweede jaargang terecht konden in de Lange Nieuwstraat 55. Hier hadden we beschikking over een lokaal dat ruim voldoende plaats bood voor de redactionele taken en wekelijkse vergaderingen en besprekingen. Na enig opknappen, door de redactie verricht, begon het lokaal vaste vorm te krijgen en kwam de vaart in het pasgeboren studentenblad van de unief.

In de Lange Nieuwstraat werd ruim drie jaar hard gewerkt om van dwars een informatief en helder blad te maken. Mensen met verschillende achtergronden werkten samen en het resultaat mocht er wezen. Schrijvers, reporters, fotografen en grafici zorgden ervoor dat dwars al gauw een ei-

gen karakter kreeg en de spreekbuis werd van de Antwerpse universiteitsstudenten.

De oplage ging de hoogte in, het aantal bladzijden vermeerderde gestaag en de redactieploeg zat in het juiste ritme. dwars kreeg meer bekendheid onder de studenten.

dwars heeft steeds twee grote doelstellingen gehad. Enerzijds zorgen we voor universiteitsgerelateerd nieuws, anderzijds brengen we artikels die studenten in de ruime zin aanbelangen. Cultuur, poëzie, sport en politiek hebben steeds hun plaats gehad en zullen die ook blijven behouden in de toekomst, omdat een studentenblad volgens ons meer moet brengen dan de dagdagelijkse kommer en kwel.

Aan het einde van het academiejaar 2004-2005 kregen we te horen dat de gebouwen aan de Lange Nieuwstraat gingen worden gerenoveerd. Dankzij de inspanningen van de toenmalige hoofdredactie werd een voorlopig vervangend redactielokaal gevonden in de Kleine Kauwenberg 12. Ook hier beschikten we over voldoende ruimte om ons materiaal op te stellen, maar qua infrastructuur begonnen de problemen zich hier de kop op te steken.

Eerst en vooral merkten we dat er geen internetverbinding mogelijk was. Dit werd na verzoek opgelost door de dienst IT. Later merkten we echter dat het ook met de verwarming niet goed zat. Uiteindelijk konden we ons dankzij enkele elektrische vuurtjes warmhouden tijdens winterse layoutnachten. De sfeer zat er na een tijdje

ook hier goed in en dwars bleef maandelijks verschijnen. Tot echter het moment dat we geruchten begonnen op te vangen over een eventuele nieuwe verhuis van ons redactielokaal. We controleerden die geruchten en na wekenlange onduidelijkheid bleek dat ook de gebouwen aan de Kleine Kauwenberg zouden worden gerenoveerd. Onmiddellijk werd er door de redactie samengezeten met de verantwoordelijken van de Technische Dienst, Studentenvoorzieningen en Huisvesting van de universiteit.

Al gauw bleek echter dat we deze keer met een groot probleem zaten: de verhuis van de faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen van Campus Drie Eiken naar de Stadscampus. In 2006 zou het gebouw de Meerminne voltooid zijn en moesten de medewerkers van de faculteit dus bureau-ruimtes en stockageplaatsen krijgen op de Stadscampus. Elk beschikbaar lokaal werd toegewezen en dwars viel uit de boot. In tegenstelling tot wat we dachten - dat we na de renovatie terug naar ons lokaal in de Lange Nieuwstraat konden - bleek er al een resem gloednieuwe naamkaartjes te prijken op de deur. Maar geen mooi etiket met de vermelding 'dwars, studentenblad van de Universiteit Antwerpen.'

Wat volgde waren ontelbare vergaderingen, mondelinge en telefonische gesprekken met allerlei diensten van de universiteit. We hebben nood aan een eigen lokaal, dat staat vast. Het tweede semester passeerde en er kwam ondanks de vele pogingen vanwege dwars en de universiteit geen

brief aan de lezer

oplossing uit de bus.

Heel deze lokaalkwestie heeft zijn weerlag gehad op de werking en kwaliteit van dwars. Door het gebrek aan een vaste infrastructuur moest er wekelijks worden vergaderd op verschillende locaties, wat vooral voor communicatieve problemen zorgde. Bovendien moest ons IT-materiaal tijdelijk worden gestockeerd op koten van redactieleden, bij gebrek aan een alternatief. De grootste problemen situeerden zich echter op het vlak van layout en eindredactie van de artikels. De week voor het verschijnen elke avond moeten veranderen van locatie om te layouten, foto's in te scannen en artikels te controleren was geen goede zaak. Dit merkten we al gauw aan de hoeveelheid kleine fouten die in de uiteindelijke versie van dwars opdoken. Door de bijkomende stress ging de kwaliteit van het blad er, vormelijk gezien, zeker niet op vooruit. Het is dan ook de verdienste van de ganse redactieploeg dat er ondanks deze uiterst moeilijke werkomstandigheden toch elke maand een nummer in de verdeelbakken lag.

Een universiteit moet jonge denkers de ruimte en kans bieden zich te ontplooiën. Een onafhankelijke studentenpers is onontbeerlijk.

Voor volgend academiejaar heeft de universiteit een oplossing beloofd. We hopen u dan ook verder maandelijks te kunnen informeren met een gloednieuw nummer.

*Michiel Verbist
hoofdredacteur dwars*

Allemaal onder één dak

Actief pluralisme en het levensbeschouwelijk vak aan de tand gevoeld

Inleiding: Ward Joppen

Interview: Ciska Hoet, Evelien Wouters

Foto's: Jonas Vincken

Stond u de afgelopen weken al eens op zonder zin? Met het gevoel dat uw bestaan even evident lijkt als een pot choco? Wel, de toekomstige derde bachelorstudenten onder u hebben geluk. Uit medeleven met uw gedepriveerde psyché richt de liefdadigheidsinstelling, die de Universiteit Antwerpen is, vanaf volgend jaar een levensbeschouwelijk vak in. Een voor alle richtingen verplichte portie zin die u in drie volwaardige studiepunten doorslikt.

Geen paniek. Trauma's van paternalistische lesjes catechese zijn volstrekt normaal. Ze teisterden mij ook elke nacht sinds dit bericht me ter ore kwam. Maar voor u massaal de straat op trekt met spandoeken, moet ik toch even meegeven dat de Universiteit Antwerpen naast paternalistisch ook pluralistisch is. Sterker nog: ze is actief pluralistisch. Het nieuwe vak zal de levensbeschouwelijke gemeenschappen bijeen brengen met de souplesse van een wondershampoo. Verdraagzaamheid zal zegevieren onder de Antwerpse intellectuele elite en de weg opbreken voor dialoog. Dit is althans het doel van het Centrum Pieter Gillis (CPG), dat door de universiteit aangewezen is om het levensbeschouwelijk vak in te richten.

Stadsgriffier Pieter Gillis was de goedheid zelve. Bij zijn persoonlijke vrienden Thomas More en Erasmus stond de Antwerpse humanist bekend als een rechtschapen en liefhebbend man. Jammer genoeg is de mens in kwestie al een kleine vijfhonderd jaar dood. Des te vitaler is zijn nagedachtenis via het gelijknamige centrum. Het

CPG is ervan overtuigd dat studenten niet enkel opgeleid moeten worden als vakspecialist, maar ook een algemene brede basis behoren te hebben.

In wezen kan ik daar best inkomen. Je hoeft niet met oogkleppen rond te lopen, zeker niet in een maatschappij die doordrongen is van religieuze conflicten. Maar het doceren van zulke inzichten dringt wel heel diep in onze persoonlijke levenssfeer. Voor de vrijheid van denken is hard gevochten. De universiteit beweegt zich dan ook op heel glad ijs aangezien een thema als dit onmogelijk volledig neutraal kan worden gegeven, al neem ik wel aan dat er voldoende op die neutraliteit wordt toegekeken. Bovendien twijfel ik nog of het de taak van een universiteit is om zin te doceren. Zingeving wordt tegenwoordig nog net niet in blik verkocht. Poogt een levensbeschouwelijk vak structuur te brengen in de hedendaagse chaos rond zin? Of de student terug te stimuleren te zoeken naar zin? Kan zij de visies die door gezinnen en basisscholen worden gebracht overstijgen?

Het wordt afwachten hoe de lessen er volgend jaar zullen uitzien. Mijn interesse is alvast gewekt door een *sneak preview* van de modules waaruit de derde bachelors volgend jaar kunnen kiezen. Er zitten een aantal boeiende en nuttige onderdelen tussen die ik met plezier wil volgen. Ik had echter ook meteen door dat voor sommige studenten een nieuw haatvak geboren is. Laten we eerst maar hopen dat het niet te zwaar wordt. Het zou weeral hooi op de volle vork van de Antwerpse student zijn.

dwars ging op kruistocht naar duiding bij het nagelnieuwe vak, en klopte aan bij Guy Vanheeswijck. Hij is professor Wijsbegeerte aan de UA en tevens coördinator van de inleidende module.

U gaat de inleiding op het nieuwe vak 'levensbeschouwing' geven. Hoe kadert dit vak in de visie van de Universiteit Antwerpen als pluralistische universiteit?

VANHEESWIJCK Ik moet eerst een misverstand uit de weg ruimen. Ik geef de inleidende module A niet, ik coördineer ze. Dat wil zeggen dat ik, in samenspraak met de andere leden van het Centrum Pieter Gillis, gastdocenten heb aangezocht die elk een inleiding geven in de diverse levensbeschouwingen. Op basis van die verschillende inleidingen kunnen studen-

ten dan hun eigen keuze maken voor de volgende modules.

Maar je vraag was: hoe kadert dat nieuwe vak in de visie van de UA? Welnu, drie jaren geleden fuseerden de drie Antwerpse universiteiten tot één pluralistische universiteit - je had voorheen de UFSIA, het RUCA en de UIA. Nu kan je pluralisme op twee manieren invullen: actief of passief. In onze maatschappij is er veelal sprake van een passief pluralisme: ieder heeft zijn eigen opvatting en levensbeschouwing (dat kan ook een amalgaam van levensbeschouwingen zijn of een scepticisme ten opzichte van levensbeschouwingen); je houdt die opvatting binnen de privésfeer en daarmee uit. Op die manier leef je eigenlijk naast elkaar. Nu weet ik wel dat een aantal mensen daarvan niet wakker ligt: vele mensen zijn bijvoorbeeld katholiek gedoopt maar zijn er verder nooit mee bezig, gaan nooit naar de kerk etcetera; anderen zijn vrijzinnig opgegroeid, maar stellen zich er verder geen vragen bij. Dat zijn - wat men noemt - de sociologische christenen of vrijzinnigen of islamieten enzovoort. Maar er zijn ook mensen die wel dat soort vragen stellen. Nu heeft iedereen het recht om die vragen wel of niet te stellen. Maar, indien je die vragen niet stelt, betekent dat niet dat je geen overtuiging of levensbeschouwing hebt, maar dat je meer dan waarschijnlijk die overtuiging overneemt die in de mode is.

Nu dacht ik dat een universiteit niet alleen kennis moet bijbrengen, de studenten moet opleiden tot een specialist in hun vak, maar ook tot iemand die nadenkt over de uitgangspunten van een maatschappij, die, met andere woorden, kritisch het reilen en zeilen in de samenleving bevraagt. Wat blijkt nu? Aan de universiteit is de klemtoon geleidelijk verschoven van een instituut dat naast specifieke vakkennis ook een bredere achtergrond geeft naar een 'vakschool' die specialisten opleidt op een duidelijk afgebakend terrein: je doet scheikunde, farmacie, taalkunde of TEW, en aan die vragen rond levensbeschouwing wordt ternauwernood aandacht besteed.

Sommigen vinden dat wat ons bindt wetenschappelijk onderzoek is, en dat wat ons scheidt, onze levensbeschouwing is. Maar dan doe je alsof wetenschappelijk onderzoek zich afspeelt in een ivoren toren en volledig los staat van bijvoorbeeld onze maatschappelijke en persoonlijke attitudes. Bij de fusie is men overeengekomen dat dit alles wel belangrijk is, dat men wil werken aan actief pluralisme en dus bewust stil wil staan bij de verschillende levensbeschouwingen. Zeker in een multiculturele stad als Antwerpen is dit belangrijk.

Hoe speelt de BaMa-hervorming hierin mee?

VANHEESWIJCK Direct heeft de invoering van dat vak niets met de BaMa-hervorming te maken. Het heeft allereerst te maken met de fusie en de optie die de universiteit heeft genomen. Maar indirect is er wellicht een verband. De hervorming heeft haar goede kanten,

maar ook minder goede: er wordt bijvoorbeeld sterk gesnoeid in het aantal algemene vakken, terwijl die vroeger als belangrijk voor de opleiding werden beschouwd en voor een aantal studenten een echte meerwaarde hadden.

Na drie jaar kan je immers al afstuderen en moet je klaar zijn voor de arbeidsmarkt, dus moeten er meer gespecialiseerde vakken gedoceerd worden aan het begin van de opleiding. De alge-

mene vakken moeten dan automatisch sneuvelen. Ik begrijp dat voor een deel wel - de universiteit moet zorgen voor een prima vakopleiding binnen drie jaar -, maar ik ben ervan overtuigd dat we voor die evolutie ook een prijs

gaan betalen. Eigenlijk is de vraag wat we willen met een universiteit. Moeten bijvoorbeeld juristen of medici niet ook over algemene kennis beschikken om een goede jurist of medicus te zijn? Ik

vind het een jammere zaak indien de bredere opleiding zou teloorgaan. Ons vak wil tegen die overspecialisatie ook een tegenwicht bieden.

Krijgt het initiatief veel steun of kijkt men er met argusogen naar?

VANHEESWIJCK Er is heel veel argwaan rond dat vak, niet alleen bij studenten maar ook bij vele collega's. Het was zeker geen vanzelfsprekende keuze. Sommigen zien het als overbodige ballast, anderen zien er één of andere recuperatiepoging in, enz. We zullen met dit vak op het terrein - zoals dat heet - de zinvolheid ervan moeten aantonen. En dat is zeker geen makkelijke opdracht. In een stad als Antwerpen zijn er veel levendige discussies over het samenleven van mensen met een diverse achtergrond -, ik denk dat we onze studenten daar ook mee moeten confronteren. We willen doceren vanuit een respect voor de verschillende levensbeschouwingen, we willen ze tot hun recht laten komen.

De vakken worden ook, in de mate van het mogelijke, door deskundigen gegeven, die er diverse overtuigingen op na houden. Daarbij willen we zeker niet terugkeren naar de oude verzuiling - uiteindelijk heeft dat veel met machtspolitiek te maken -, maar het ideeëngoed zelf in zijn eigenheid en diversiteit bevragen. Dat is allemaal heel precair. Er zijn inderdaad ook professoren die zich afvragen waarom zulk een vak nodig is. Dan vraag ik mij af of we enkel vakspecialisten willen opleiden. Studenten zijn toch ook burgers, die moeten stemmen, zich een opinie moeten vormen over concrete thema's van maatschappelijk

of ethisch belang die niet direct verbonden zijn met hun vakgebied.

Wat is de rol van het Centrum Pieter Gillis?

VANHEESWIJCK Het Centrum Pieter Gillis bestaat uit veertien mensen, waarvan zeven mensen verkozen zijn door de respectieve faculteiten. De andere zeven heeft de Raad van Bestuur van de Universiteit Antwerpen aangesteld om een evenwicht te creëren tussen degenen die gesitueerd worden tegen een religieuze achtergrond en degenen die veeleer uit de vrijzinnige traditie komen. Dat is zeker niet ideaal, maar het was, denk ik, aanvankelijk het enig mogelijke vertrekpunt. De hoofdtaak van het centrum was tot nu het voorbereiden van het vak over levensbeschouwingen en dat heeft zeer veel werk gekost. Eens dat vak min of meer op poten staat, moet dit ondersteund worden door verder onderzoek en moet dit ook vertaald worden naar een breder publiek. Maar om aan al die verwachtingen te kunnen beantwoorden, zal het Pieter Gillis centrum toch sterker bestaaf moeten worden. Het heeft het statuut van een onafhankelijk centrum, dat direct ressorteert onder de rector en dat je bijna kan vergelijken met een faculteit. Maar tegelijk is het natuurlijk geen volwaardige faculteit. Wie weet komt dat er ooit nog van.

Hoe zal het vak er precies uitzien?

VANHEESWIJCK Het vak bestaat uit verschillende modules. Module A is vrij theoretisch-informatief. Omdat we ervan uitgaan dat de meeste studenten weinig weten over de diverse levensbeschouwingen, geven we eerst een infor-

matieve inleiding over de grote lijnen van de verschillende levensbeschouwingen of overtuigingen. De eerste module is verplicht en neemt tien uren in beslag: vijf keer een voorstelling van een levensbeschouwing. Iedereen is verplicht dit deel van de cursus te volgen. Hiervoor is ook een syllabus verkrijgbaar. Daarna volgt module B, die verdiepend is (bv. een meer gedetailleerde kennisgeving met de islam of het jodendom of het vrijzinnig humanisme, ...). Je kiest er één levensbeschouwing uit om nader te bekijken. Tot slot is er module C, die verbredend werkt (bv. wetenschap en religie, levensbeschouwing en politiek).

Wie gaat het vak doceren en hoe is die persoon benoemd?

VANHEESWIJCK Er zijn zes coördinatoren voor de verschillende modules. Zij contacteren de gastdocenten en verzorgen de inhoudelijke invulling van de diverse componenten verzorgen. De UA-docenten worden co-titularissen van dit vak. Daarnaast zal er vanaf 1 oktober 2006 één fulltime (of twee halftijdse) docent(en) benoemd worden, die als titularis van het vak zal optreden. Het Centrum Pieter Gillis zoekt als gastdocenten mensen met verschillende achtergronden die proberen zo goed mogelijk samen te werken en een zo evenwichtig mogelijk programma trachten uit te bouwen. Dat is geen sinecure, we moeten constant een evenwicht zoeken. Wat de aanstelling van gastdocenten betreft, dat gaat volgens de gekende procedures: er is geen enkele verplichting om voor hen een vacature te openen. Wat de aanstelling van de docent betreft, daarvoor is een vacature uitgeschreven en momenteel zitten we in de derde

ronde van de benoemingscommissie: dit verloopt volgens alle regels en daarop wordt nauwlettend toegezien. Er is dus niks 'achterbaks' aan deze procedure, ook al weet ik dat er geruchten de ronde doen die dat willen laten uitschijnen.

Hoe is de keuze gemaakt wat betreft de verschillende levensbeschouwingen die aan bod komen? De keuzes lijken nogal klassiek. Een levensbeschouwing als het marxisme komt bijvoorbeeld niet aan bod.

VANHEESWIJCK Dat is een terechte opmerking. Maar we zitten nu eenmaal opgescheept met beperkingen: dertig lesuren is niet veel en een hele waaier aan overtuigingen op een oppervlakkige manier voorstellen is nu ook niet de bedoeling. We hebben dus een keuze moeten maken en die is vertrokken van de oude en in Vlaanderen meest bekende tegenstelling: die tussen het christendom (katholicisme) en het vrijzinnig humanisme. Daar zijn dan het jodendom, de islam en de oosterse levensbeschouwingen bijgekomen. Dat is nu natuurlijk veel te beperkt en bijvoorbeeld het marxisme zou eigenlijk ook aan bod moeten komen. Maar nogmaals, we staan nog maar aan het begin: dit vak moet geleidelijk groeien, het vertrouwen winnen van studenten en collega's.

Dreigt dit vak niet een overtollige balast te worden voor de studenten?

VANHEESWIJCK Een aantal zal het niks vinden, anderen zullen het interessant vinden en er wel iets uit leren, dat weet je op voorhand, je kan alleen maar hopen dat zoveel mogelijk studenten er iets aan

hebben en dat je gemotiveerde en competente lesgevers vindt om studenten te interesseren voor deze vragen. Maar ik herhaal nog eens: willen we nu echt enkel vakspecialisten opleiden? Vakoverschrijdend en faculteitsoverschrijdend denken heeft wellicht ook te maken met een vorm van pluralisme, met het verlaten van een hokjesmentaliteit.

De huidige docenten zijn niet bepaald neutraal. U bent zelf een christen, Vivian Liska is directeur van het Instituut voor Joodse Studies en ook iemand als Matthias Storme staat bekend om zijn uitgesproken meningen. Is de kans niet groot dat op zo een manier het actief pluralisme onmogelijk wordt en dat er door de diverse docenten vooral gepreekt zal worden?

VANHEESWIJCK Die vraag had ik eigenlijk verwacht, ze wordt vandaag zo vaak gesteld en toch vind ik het een vreemde vraag. Je vraagt eigenlijk of het hebben van een overtuiging wel samengaat met actief pluralisme; moet je niet veeleer zoeken naar mensen die neutraal zijn? Welnu, ik moet de eerste neutrale mens nog tegenkomen, die bestaat gewoon niet. Denk je nu echt dat alleen een christen of een islamiet of een boeddhist vooringenomen zijn en dat iemand die geen religieuze visie aanhangt, volkomen neutraal is? Dat is de grootste illusie die er bestaat. Ik veronderstel dat alle leden van Centrum Pieter Gillis overtuigingen hebben en dat het uitkomen daarvoor en het respect voor die van anderen juist het actief pluralisme kunnen stimuleren.

Ik ben christen. Moet ik mij daarvoor schamen? Ben ik daarom niet in staat mensen eerlijk te informeren, hen te laten nadenken, mensen met andere overtuigingen te respecteren? Zoals ieder mens heb ook ik een aantal overtuigingen die op een bepaalde manier meespelen in de beslissingen die ik neem, in de keuzes die ik maak, in wat ik belangrijk vind. En daar hoort de christelijke traditie zeker bij. Maar ik ben ook een

erfgenaar van de Europese Verlichting. Als christen probeer ik ook humanist te zijn, met respect voor de scheiding kerk en staat, met respect voor de mensenrechten, enz.. Denk je nu echt dat christenen en humanisten elk van een andere planeet komen? Daarbij, ik beschouw 'christen-zijn' niet als een pasklaar etiket, dat alle waarheid in pacht heeft. Integendeel, je kan christen zijn en tegelijk kritiek formuleren op de kerk, je

kan christen zijn en op een niet-christelijke partij stemmen, je kan christen zijn en toch met geloofsvragen zitten enz.

Nogmaals, het is niet de bedoeling dat we ons gaan verschuilen achter een of andere zuil. De verzuiling van de laatste decennia heeft juist de inhoudelijke discussie in de kiem gesmoord en die inhoudelijke discussie willen we opnieuw aanwakkeren. Het gaat erom dat studenten worden geconfronteerd met het feit dat er verschillende opvattingen zijn en dat die opvattingen nu eenmaal een rol spelen in het (maatschappelijke) leven. Het is dus niet de bedoeling te 'preken'. We willen daarentegen de discussie aanzwengelen door de studenten te informeren over en te confronteren met verschillende opvattingen. Zij doen daar dan zelf mee wat ze willen. Het is belangrijk je blik te verbreden en open te staan voor verschillende opvattingen. Wij kunnen daarbij helpen en dat is toch een deel van de rijkdom van de universiteit. We hopen zo bij te dragen aan het democratisch proces. Democratie leeft allereerst van geïnformeerd zijn. En ik vrees dat op het gebied van levensbeschouwing vele studenten dat niet zijn.

De politiek reageert op de spanningen tussen levensbeschouwingen en de universiteit, in het hart van een stad die met deze spanningen worstelt, kan dan toch niet stilzwijgend toekijken? Ook wij moeten deelnemen aan het debat, ook wij mogen onze ogen er niet voor sluiten. In naam van elke levensbeschouwing zijn er prachtige dingen en grote ravages aangericht, in naam van het christendom, de Verlich-

ting, de islam en ook het marxisme zijn er zowel goede als vreselijke dingen gebeurd. Geen enkele levensbeschouwing heeft een ongeschonden blazoen. Wie eerlijk is weet dat dit ook geldt voor zijn eigen levensbeschouwing. Daarom is het belangrijk dat mensen met uitgesproken en doorleefde opvattingen - uitgesproken en doorleefd is geen synoniem van ongenueanceerd - zich tot jongeren richten.

Het voordeel ervan is dat zij duidelijk maken welke hun opvattingen zijn (voorzover die helemaal duidelijk te maken zijn) en dat ze die aan studenten voorleggen. Als studenten op die manier verschillende overtuigingen beluisteren, kunnen zij, zo hopen we, op een meer genuanceerde manier een eigen mening vormen.

De neutraliteitsopvatting van de Franse Verlichting is voor mij geen juiste opvatting, ik ben veel meer een voorstander van de Schotse of de Duitse Verlichting die niet geloofden in de neutraliteitsopvatting. Neutraliteit is geen waarborg tegen indoctrinatie, omdat elke zogenaamde neutrale houding hoegenaamd niet neutraal is. Wie zegt neutraal te zijn, immuniseert zichzelf nu net tegen mogelijke kritiek op zijn opvatting. Hij doet immers alsof hij geen opvatting heeft en alleen maar de opvattingen van anderen onderzoekt. Maar dat is onwaar. Geef mij maar liever mensen die een standpunt innemen, waartegen je dan kan opboksen. Juist van mensen die andere opvattingen hebben en daar eerlijk vooruitkomen leer je veel. Zo heb ik, als gelovige, zeer veel geleerd van Schopenhauer en Nietzsche, twee van de grootste atheïstische filosofen. ■

Voor u bekeken

Jef Van Hoofstat

Filmrecensies

Mission Impossible III

Tom Cruise was de afgelopen maanden het middelpunt van een heuse mediastorm. Zijn relatie met Katie Holmes, de manische liefdesverklaring bij *Oprah* en de stille geboorte van nakomeling Suri waren een hapklare brok voor de gespecialiseerde pers. Misschien had de verzamelde wereldpers even de buik vol van Cruise-bashing, en besloten ze het nieuwste *Mission Impossible*-vehikel wat te promoten. Het is de enige denkbare reden voor de stortvloed aan gematigd positieve recensies, want uw dienaar hield slechts één ding over aan dit gedrocht: gigantische hoofdpijn. Na heel wat regisseursperikelen werd *Lost*-regisseur en Tv-wonderkind J.J. Abrams bereid gevonden grootmeesters Brian de Palma en John Woo op te volgen in de *Mission Impossible*-reeks. Lange tijd leek dit huwelijk tussen super-

ster en getalenteerd regisseur te zullen leiden tot een gigantisch succes, althans zo lieten de berichten vanop de set ons geloven. Jammer genoeg is het resultaat een non-stop aaneenschakeling van wazig en warrig gefilmde achtervolgingen en schietpartijen, zonder enige ruimte voor iets wat als 'verhaal' zou kunnen worden bestempeld. Er werd in de pers reclame gemaakt voor dit *bigger, better and faster*-festijn, maar waar vooraf ook veel aandacht werd besteed aan de zogezegde psychologie die J.J. Abrams over het actiescript zou hebben

Firewall

Stinker! Gelieve tien meter te houden tussen uzelf en elke vertoning van deze 'thriller'. Tijgerkidnappings zijn wereldlang een rage geweest, en nu volgt de eerste reeks films die dit fenomeen gebruikt als verhaallijn. Harrison Ford slaagt er jammer genoeg op geen enkel moment in je te doen geloven dat hij echt onder immense druk staat. Zijn echtge-

note, gespeeld door Virginia Madsen, lijkt elke tegenslag wel met de hulp van een make-upteam te overleven: van stress ook hier geen sprake. Bovendien werd de huizenhoog overschatte Paul Bettany aangeworven om de slechterik van dienst te spelen.

gegoten, blijkt dit nu een lege doos. De karaktertekening van de personages is belachelijk simplistisch; ondergetekende wilde met momenten de sloophamer boven halen om toch enige emotie op het betonnen gelaat van Cruise te boetseren. De nevenpersonages zijn zelfs nog bleker,

want enkel Cruise komt aan meer dan drie volzinnen in het eindresultaat. Zelfs de Oscarwinnaar Philip Seymour Hoffman - die door minder getalenteerde filmrecensenten voor deze rol bejubeld wordt - komt niet verder dan een boze blik en schuine

Deze acteur kan met moeite het flegma van een schoen evenaren, laat staan dat hij ons de stuipen op het lijf jaagt. Voeg aan deze mix van fletse en overgewaardeerde acteurs een compleet talentloos regisseur Richard Loncraine (*Wimbledon*, godbetert) toe,

grijns. Logisch als je ziet met welk materiaal deze getalenteerde acteur moest werken. De actiescènes zelf zouden in zo'n lauw geval de redding kunnen betekenen, maar hoewel spectaculair opgezet en met veel geld verfilmd, is het resultaat van een fletsheid die doet vermoeden dat Abrams toch maar beter in de tv-branche blijft. Misschien ook belangrijk dat een gemiddelde aflevering van een tv-reeks maximum een uur duurt? Blijkbaar is dat de maximum spanwijdte die Abrams kan opbrengen aan geïnspireerde verhalen. Twee uur aan een stuk van ontploffing naar helikopterstunt gesleurd worden, is echter zelfs voor de meest geharde actieliefhebber van het goede te veel. Dit is Hollywood-bandwerk, en het ergste van al is dat zelfs die kaap maar met moeite werd grond.

en je kunt het resultaat al van ver zien aankomen. Bovendien is het verhaal van een debiliteit die enkel proffen filosofie zou kunnen aanspreken, de plotwendingen zijn - hoewel spannend bedoeld - pijnlijk komisch. Resultaat: nu al een stevige kandidaat voor de felbegeerde titel *Slechtste Film van het Jaar*.

Seks, drugs, rock-'n-roll...en God

Tekst: Michiel Verbist, Evelien Wouters

Foto: Jef Leyssens

Op donderdag 30 maart kwam de Franse rockpriester 'Père Gilbert' naar de Universiteit Antwerpen voor een lezing. Bij het krieken van de volgende dag vuurden we enkele verfrissende vragen op hem af, wat een gesprek opleverde over seks, imago, eerzucht en dromen. Of hoe God toch nog stiekem aanwezig is in de straten.

Wat was uw kinderdroom?

GILBERT Mijn kinderdroom? Ik wilde priester worden. Op mijn elfde wilde ik het al. En nu - wanneer ik 71 jaar ben - is het nog steeds mijn droom. Ik weet niet waar die droom vandaan komt maar het is een verlangen dat spontaan in je opkomt, het is iets dat je wilt bereiken. Ik zie mijn droom verwezenlijkt nu. Ik had nachtmerries over het priesterschap, maar voor mij is het iets heel moois, iets van een hogere macht. Het hoogste dat je kunt bereiken in het leven is het verwezenlijken van je droom.

De dag van vandaag helpt u probleemjongeren in de buitenwijken van Parijs. U doet dit in Gods naam, maar hoe zien de jongeren dat? Gaat het voor hen niet meer om ethiek in plaats van religie?

GILBERT Voor de jongeren betekent God minder en minder, maar enkele jongeren waarmee ik leef zeggen me dat ze gelovig zijn. De anderen niet. Ik merk dat het maar heel zelden voorkomt dat jongeren in God geloven. Het interesseert hen gewoonweg niet.

Denkt u dat Europese jongeren een zekere angst hebben om toe te geven dat ze geloven?

GILBERT Nee, ze hebben geen schrik. Ze zijn onverschillig. Misschien loopt God wel naast hen, maar de jongeren zijn er de dag van vandaag ongevoelig voor. Het leeft niet onder hen.

Wat betekent hoop voor u?

GILBERT Hoop houdt voor mij in dat mensen een liefde kennen, een huis of een appartement hebben, van vrije tijd kunnen genieten en dat ze een doel hebben waarvoor ze leven. Dat is iets anders dan louter geld verdienen en zo veel mogelijk dingen bezitten. Het is belangrijk dat mensen een droom hebben. Hoop is dromen en die dromen proberen op te bouwen, proberen te vinden in het leven. Zelf had ik de wens om priester te worden. Ik heb daarvoor vijftien jaar gestudeerd, hoewel ik in feite die studies op zich niet wou doen. Een droom vergt dus

zware inspanningen en een sterk doorzettingsvermogen. Het is niet gemakkelijk hem te realiseren.

Is het niet frustrerend voor u dat u de situatie in de banlieues van Parijs ziet escaleren na de beslissing van Villepin? Na al het werk dat u erin hebt gestoken?

GILBERT Je hebt de werkweigeringen omdat Villepin en zijn medewerkers niet gecommuniceerd hebben met de mensen. De minister heeft wel iets positiefs willen doen, er moet meer werkgelegenheid zijn voor jonge mensen. Maar er is niet gepraat met de jongeren, ze hebben het hen gewoonweg opgelegd. Het frustrerende is dat politici er zijn voor het welzijn van de mensen, maar dat ze beslissingen uitvoeren tegen het welzijn van de mensen. Dat is de paradox in de politiek. Ik geloof dat de minister op dit moment volledig verloren is want hij krabbelt terug, hij gaat door de knieën terwijl een politicus zich nooit gewonnen mag geven. Het is zijn mislukking, van Villepin persoonlijk. Wat tegelijkertijd frustrerend is, is dat de universiteiten de jongeren laten vallen en hen hun toekomstig diploma bij wijze van spreke dreigen af te nemen. De studenten in Frankrijk trekken hiertegen ten strijde.

Interview met père Guy Gilbert

Natuurlijk trekken de jongeren in de banlieues er zich niets van aan en maken zij misbruik van de manifestaties om keet te schoppen en zaken te stelen.

Is er niet een groot gebrek aan wederzijds begrip?

GILBERT Kijk naar de spanningen tussen Vlamingen en Walen. Jullie zijn een land van verschillende talen. Wallonië heeft Vlaanderen lange tijd gediend en nu laten de Vlamingen Wallonië vallen. Op het eerste zicht lijkt dit voor mij een catastrofe. Jullie bevinden zich in het hart van Europa en als jullie de scheiding voltrekken zullen vijftwintig landen er op staan kijken. België is maar een klein landje.

Kan een universiteit met een katholiek verleden weigeren om condoomautomaten te plaatsen?

GILBERT Weigeren om condoomautomaten te installeren op plaatsen waar jongeren, die zin hebben om de liefde te bedrijven komen, is een stommeit. De directeurs van de universiteiten moeten artsen van het hart en het lichaam zijn. Het lijkt me vanzelfsprekend dat er geen automaten in kerken staan, maar weigeren om ze te plaatsen omdat men een katholieke universiteit

zou zijn, dat vind ik niet goed. Ikzelf heb altijd condooms bij me om aan jongeren te geven. Ik zou het niet op mijn geweten willen hebben iemand te zien sterven, omdat hij of zij zonder condoom had gevreeën.

**Denkt u dat uw imago - u ziet er al-
lerminst uit als een ordinaire priester
- u helpt bij het aantrekken van jongeren?**

GILBERT Neen. Met de smoel die ik heb, nu op mijn énénzeventig jaar, heb ik echt geen imago om jongeren aan te trekken. De look van vandaag is helemaal niet de mijne. Ik snap niets van die stijl. Je m'en fous, voilà. Je kleedt je zoals je wilt. Nee, ik kleed me dus niet zo om jongeren aan te trekken. Deze stijl heb ik me aangemeten toen ik het priesterambt nog maar net bekleedde, op mijn vijfendertigste. De jongeren uit de banlieues destijds hadden deze look. Die heb ik dus overgenomen. Eerst bij wijze van grap, maar daarna is deze stijl me eigen geworden. Ik heb een look, ik heb een naam en ik ben priester. Ik ben er gewoon voor de jongeren. Het er gaat niet om jongeren aan te trekken, maar om bij hen te zijn.

Om dichter bij de toenmalige jeugd te staan heb ik me deze stijl aangemeten - een stijl van geweld en weigering. Ik heb deze look overgenomen, en hem gehouden. Zo simpel is het. Ik ben er niet van afgestapt achteraf omdat ik dat niet nodig vond. Soms bekijken mensen me wel verwijtend, maar zo zien ze me. Als ik van vandaag op morgen zou veranderen dan zouden

de mensen zich ook vragen gaan stellen. Ik voel gewoon nooit de behoefte om te veranderen. Ik ben zo en ik blijf zo. Ik voel me hier goed in. Trouwens, daarenboven herkennen de mensen me beter op deze manier. Overal - zeker hier in België - herkennen mensen me, ongelooflijk. Overal! Mensen begroeten me op straat. Dat is een teken van herkenning. Een teken van erkenning van mijn strijd. Dat is waar. Dat is

natuurlijk wel interessant. Maar ik heb geen zin om beroemd te worden. Bekend zijn is enkel goed omdat het me in relatie brengt met de mensen op een heel interessante manier. In België komen mensen heel spontaan op me af, jongeren en oudere mensen. In het station van Antwerpen groeten jongeren me spontaan. Dat is toch fantastisch.

Wat interessant is aan België, is dat

mensen van verschillende religies me begroeten. Dit gebeurt ook in Frankrijk, maar toch meer in België. Het is interessant dat wanneer iemand naar een klein dorpje gaat, of een grote stad, in België, die persoon herkend wordt als wie hij is en wat hij doet, als wat zijn dromen zijn. België is een beetje zoals mijn wijk, waar de mensen me herkennen. Ik voel me in België zoals ik me in mijn wijk voel.

Kasper; student, drinkebroer, held

I think this is the beginning of a beautiful friendship

“Vertrouw me.” fluisterde hij. Ze knikte wezenloos en gaf de USB-stick aan hem. Voor hij zelfs maar zijn hand had kunnen sluiten boog ze zich naar hem toe en kustte zijn lippen.

“Dat doe ik.” zei ze hees.

Met een kleine vingerbeweging zette hij de veiligheid van zijn Glock af. De doodsangst die hij even ervoor nog had gevoeld, was volledig verdwenen. ‘Maar goed ook.’ dacht hij grimmig. Het enige sprankje hoop dat zij nog had, was zijn leven. Niet dat hij er enige romantische ideeën over had; het was een simpel besef en hij had zijn keuze gemaakt.

“Zodra je een schot hoort, moet je naar de deur rennen. Ik gooi je de stick toe en dan ben je weg. Niet omkijken, geen laatste blik, je rent en je blijft rennen tot je politie ziet.”

Sam knikte gedwee. “En jij?”

“Ik doe de deuren open en ik volg je.”

Ze boog zich naar voren, als om hem te kussen, maar hij schudde zijn hoofd.

“Daar is later nog tijd genoeg voor.” Ze mocht het niet weten.

“Kasper, we zijn tot een besluit gekomen.”

Bijna liet hij zijn pistool vallen; in al die jaren hadden ze hem nog nooit bij naam genoemd.

“Omdat je zo... onbaatzuchtig bent, gaan wij je helpen, ons opofferen.”

“En omdat als jij sterft wij er toch ook aan zijn. We verliezen sowieso.”

“Zwijg, Alf. Richt je op de vrouw in het midden en de mannen vlak naast haar. Wij zorgen voor

de rest.”

“Dankje.” prevelde hij.

“Wat?”

Kasper schudde zijn hoofd. “Bij het eerste schot.”

Langzaam stak hij zijn hoofd boven het bureau. Ze stonden nog steeds in een halve cirkel - de vrouw in de bloemetjesjurk met haar grote revolver naar boven gericht, de elleboog op de heup en tien mannen in een zwarte gevechtsuitrusting met naar beneden gerichte machinepistolen.

“Ik geef me over.” zei hij bedeesd en toonde de USB-stick met zijn linkerhand.

“Goeie beslissing, jongen. Je zal zien...”

Kasper had zich op één knie gezet, zodat enkel zijn hoofd en zijn pistool boven het bureau uitkwamen. Zijn eerste schot was amper gericht, maar het trof de vrouw in de bovenarm en met een gil van pijn liet ze haar revolver vallen. Vanuit zijn ooghoek zag hij Sam naar links rennen en hij gooide de stick in haar richting, terwijl hij de trekker overhaalde. Het volgende moment streelde een warme, witte mist zijn gezicht, zo dik dat hij niets anders kon zien. Een kalme leegte maakte zich van hem meester en even liet hij zijn pistool zakken. De mist splitste zich in twee en Kasper kon in elke wolk een vage vorm onderscheiden, mensachtige lichamen met lang, golvend haar, alles volledig kleurloos.

“Het ga je goed, Kasper.”

“Give ‘em Hell. En vergeet de deuren niet.”

Vervolgens schoten ze naar voren en Kasper zag hoe de vrouw haar revolver in haar linkerhand had genomen; ze staarde echter verschrikt naar de mist die nu acht van haar mannen omvatte. Even plots als ze gekomen was, losten de twee wolken op en levenloos stortten de vier mannen aan elk uiteinde van de halve cirkel neer. Kasper stond op en sloeg met zijn vlakke hand op de knoppen op tafel en hoorde de luide klik van al de deuren die op hetzelfde moment opengingen.

“Schiet!” schreeuwde de vrouw en bracht haar eigen wapen in de aanslag.

Hij vuurde tweemaal in haar richting en zag een van de twee mannen die ze nog overhad naast haar ineens zakken met een bebloede oogkas. Sam schreeuwde. Met een ruk keek Kasper naar links en zag haar vlak voor de deur op de grond liggen, één been volledig met bloed doordrenkt. Te laat besepte hij dat het zelden een goed idee is om recht te staan en weg te kijken als mensen je aan het beschieten zijn. Met een misselijkmakende klap voelde hij de kogel zijn linkerschouder binnendringen en hoorde hij een triomfantelijk “Ha!”. Hij merkte dat hij door de impact op zijn linkerbeen begon rond te draaien, maar in plaats van te vallen, slaagde hij erin zijn rechterbeen onder zich te vouwen en na een ietwat onelegante pirouette eindigde hij op één knie, zijn pistool en zijn blik op de laatste twee aanvallers gericht. Ze probeerden nog terug te vuren, maar Kasper zat opnieuw min of meer veilig achter het bureau, met twee gemakkelijke doelwitten voor zich. Hij schoot zonder aarzeling, terugtellend van elf. Negen was de eerste die raak was en trof

de man op zijn kogelvrije vest, waardoor hij een wankele stap terugzette. Acht reet zijn keel open en zeven en zes sloegen respectievelijk zijn rechteroor en zijn voorhoofd weg. De vrouw riep iets, ‘Hé!’ of ‘Nee!’, maar het kon Kasper niet meer schelen. Vijf en vier raakten haar in haar buik, drie en twee rond haar borsten. Even bleef ze staan, haar bloemenjurkje nu bloedrood. Kasper kneep één oog dicht en schoot, gericht deze keer. Haar hoofd schoot naar achter op het moment dat één zich in haar neusbeen boorde. Hij haalde de trekker nog een keer over en liet het pistool vallen toen hij de klik van een leeg magazijn hoorde.

De geur van bloed en kruid drong tot hem door, in niets lijkend op wat hij er over gelezen had; alles was anders dan hij verwacht had: minder heroïsch, minder glorieus. En vermoeiender, veel vermoeiender. Langzaam kwam hij overeind. Sam lag met haar voorhoofd tegen de grond gedrukt te snikken, haar handen beschermend op haar achterhoofd. Kasper zakte naast haar op zijn knieën en pakte haar handen vast; hij had zich nog nooit zo moe gevoeld.

“Sam, het is oké.”

Het was niets meer dan een rauw gefluister, maar ze hief haar hoofd naar hem op met grote ogen en snoof luid. Plots sloeg ze haar armen rond zijn schouders, maar op hetzelfde moment schreeuwden ze het allebei uit van de pijn. Even keken ze elkaar aan en begonnen toen onbedaarlijk te lachen. Ergens ver weg klonken sirenes.

Het slot van Kaspers spannende avonturen kan u vinden op www.dwars.ua.ac.be

spirit

De Vlaamse Links-Liberalen

toch iemand die hem leest

Toch iemand die hem leest

Als er nu één ding is dat bloed, zweet en tranen heeft gekost, dan is het wel je thesis. Na de laatste stress in de copyshop, op zes exemplaren gekopieerd en mooi ingebonden, belandt hij ongelezen in een doos op zolder. Wie zijn promotor en zijn pa of ma zover kreeg om hem uit te lezen, mag al blij zijn.

Als je erover nadenkt is het wel zonde: al die opgedane kennis en vernieuwende inzichten die elk jaar bij het oud papier worden ge-

zet. Vind je zelf dat je thesis beter verdient?

Surf naar www.tochiemanddiehemleest.be en overtuig ons van de relevantie van je thesis. Roger zit klaar om hem van A tot Z te analyseren. Hij zorgt ervoor dat de vrucht van maanden studiewerk geen dode letter blijft, en zet de politiek aan het werk met je magnum opus. Wie weet duikt je conclusie straks op in een wetsvoorstel?

www.tochiemanddiehemleest.be

Voor u beluisterd

Matthias Meersmans

Energieke funkrock, consistente postgrunge en sferische progmetal

Red Hot Chili Peppers - Stadium Arcadium

Pearl Jam - Pearl Jam

Twee cd's met 28 deftige nummers schrijven: het is compositorisch gezien niet elke groep gegeven. Deze *funky monks* geraken er echter probleemloos mee weg en maken met *Stadium Arcadium* een dubbelaar die hen een plaatsje tussen de grote rockiconen zal bezorgen. Laat het wel duidelijk wezen: de Peppers doen hier niet echt veel verrassends, maar ze maken wel een indrukwekkende compilatie van al hun vorige albums. Hoogtepunten opnoemen zou een straat zonder eind zijn, maar enkele nummers springen wel extra in het oog. Zo gaat *Hump De Bump* terug naar het old-school funkgevoel, wordt *Wet Sand* met een klavecimbel naar een hoogtepunt geleid en lijkt *If* zo van een Beatlesplaat geplukt. *Especially in Michigan* (met Omar Rodriguez op sologitaar) is de heren hun sterkste semi-ballad in jaren, *Readymade* mixt Led Zeppelin met Soundgarden en *Make You Feel Better* kan bejaarden doen swingen. Verder is het quasi onmogelijk onverschillig te blijven bij de exotische skapunk-knipooog van *Torture Me* of het catchy rockgehalte van *Storm in a Teacup*. De ritmesectie van de energieke Flea en drummoloch Chad Smith is nog steeds één van de meest genadeloos strakke duo's die er te vinden zijn, maar het is (drie keer raden) wonderkind John Frusciante die de show steelt: hij heeft zijn *less is more*-mentaliteit laten varen voor een arsenaal aan complexe gitaarharmonieën en aangename *ear candy*. Waarvoor dank.

Deze (post?)grungers verdienen een dikke pluim omdat ze wars van alle muzikale trends steeds zijn blijven doen waar ze in geloven. Het niveau van hun beginplaten *Ten* (1991), *Vs.* (1993) en *Vitalogy* (1994) hebben ze daarentegen nooit meer kunnen evenaren. Even nemen ze je echter bij de neus: het nieuwe album opent met vier vlammers van formaat (Die gitaren van opener *Life Wasted!* Die groove van single *World Wide Suicide!*) die even aan de goeie ouwe dagen doen denken. Daarna gaat de attitude echter meteen liggen, wat wel erg mooie nummers als *Parachutes* (het lied dat Coldplay al jaren wil schrijven) of het sterke *Unemployable* oplevert, maar toch nergens voor de impact van hun beginjaren zorgt. Begrijp het niet verkeerd: Eddie Vedders stem is herkenbaar uit de duizend, Mike McCready speelt enkele opvallend vette solo's en drijvende kracht Matt Cameron is een allesbehalve te onderschatten vellenslagertje. Ook zijn *Come Back* of *Gone* ballads waar menig rockgroep zijn repetitiekot voor zou verkopen, maar het album is net niet consistent genoeg: *Big Wave* en *Wasted (Reprise)* zijn niet meer dan vullertjes. Pearl Jams muzikale relevantie gaat niet meer groeien, maar het feit dat hun concerten wereldwijd in een mum van tijd uitverkocht geraken, spreekt uiteraard voor zich. Zo is *Pearl Jam* een doorsnee rockalbum geworden, zij het dan meer dan oerdegelijk in elkaar gestoken.

Foto: <http://toolshed.down.net>

Tool - 10,000 Days

Tool is een begrip. Er is maar één groep die slechts om de vijf jaar een plaat maakt, bijna geen interviews doet, psychedelisch uitgesponnen én technische nummers maakt die met een monnikengeduld tot een climax worden opgebouwd, en toch één van 's werelds grootste metalbands is. Terwijl de vier heren van Tool de grunge- en cross-overperiode van hun ontstaan ontgroeiden en ze hun eigen meesterwerk *AEnima* (1996) overtroffen met opvolger *Lateralus* (2001), doen ze er ook met hun nieuweling een schepje bovenop en zetten ze de contrasten van hun eigen stijl extra in de verf. Een sferische ballad als *Intension* (met tabladrums en prominente Nine Inch Nails-invloeden) staat haaks tegenover de funky metal van *The Pot* of de

snoeiharde mastodont die *Rosetta Stoned* is. De sublieme single *Vicarious* scheert niet minder dan terecht hoge toppen, *Right in Two* wordt bij deze heilig verklaard en de tweedelige suite *Wings for Marie/10,000 Days* is mede dankzij bevreedende geluiseffecten de 17 minuten durende kers op de taart. Geen drummer doet Danny Carey's tegendraads rondwentelende percussie na en de complexe bas/gitaarcombinaties van Justin Chancellor en effectenspecialist Adam Jones behoren tot een unicum in de rockgeschiedenis. Voeg daarbij de verduiveld engelachtige stem van excentriekeling Maynard James Keenan en je komt uit bij de plaat van het jaar, waarvan enkel de outro *Viginti Tres* lichtjes teleurstelt.

De IJzeren Brug

Ik kerm. Ik sterf

Een staaltje industriële grootstad-architectuur volgens de ene, een wansmakelijke stalen constructie volgens vele anderen: de IJzeren Brug, officieel Kipdorpbrug gedoopt, laat niemand onbewogen. In 1972 opgetrokken om dienst te doen voor slechts enkele weken en nu, maar liefst vierendertig jaar later, gedoemd om te verdwijnen. Eindelijk, denk je dan. Maar niets is minder waar. Buurtbewoners morren, voorbijgangers schudden meewarig het hoofd. Het lelijke eendje van de Rooseveltplaats mag dan geen fiere zwaan geworden zijn, door haar functionaliteit en uniciteit werd de brug een niet te versmaden stukje stad. Een stukje stad waar ergens midden augustus de laatste auto overheen zal bolderen. Hoog tijd voor een laatste groet.

Dus stap ik 's morgens vroeg, nog een beetje lichtjes in het hoofd, een zonovergoten Rooseveltplaats tegemoet. De zonnestrallen prikken door het dichte bladerdak, bussen rijden af en aan, korte rokjes en teensleffers troef. Temidden van dit alles zijn noeste arbeidersknuisten druk in de weer een nieuwe tramlijn aan te leggen. Werfleider Verveecke, gehuld in een

fluovestje en - vree wijs - afkomstig van Gent, moedigt zijn arbeiders in vloeiend Frans aan. Wanneer we hem aanspreken gebaart hij van druk druk druk, om ons uiteindelijk enkele minuutjes later toch te woord te staan. "Eigenlijk bent u aan het verkeerde adres met uw gevraag" begint hij onheilspellend. "Wij zijn enkel verantwoordelijk voor de tramlijn hier. Of ik het

**"De Patrick doet niet aan politiek,
die komt uit een ander wereldje.
Politiek, dat moesten ze afschaffen."**

een mooie brug vind? Dat doet er niet toe, zolang het maar werk oplevert" spreekt de calvinist in hem. Na ons eventjes in de grondplannen van het brugloze plein te hebben laten snuisteren, spreekt hij plechtig: "De brug zal op een paar achtereenvolgende nachten ergens in augustus met grote voorzichtigheid afgebroken worden. 't Is een meccanobrug van het bedrijf Nobel-Pelemans, die zijn op één hand te tellen in heel Europa. Vervolgens zal ze verkocht worden, om ergens anders geplaatst te worden. Als ze al niet verkocht is."

Na het opgebroken plein overgestoken te hebben, eventjes gegijzeld door de schaduwwan van de brug, stap ik richting Sint-Jacobsmarkt en spreek daar een fris en

monter ogende heer op leeftijd aan. Hij raast over het schilderen van alle gevels in 't stad. Frisse tinten als het kan. Of dat het betegelen met Spaanse keramiek ook al een oplossing zou kunnen zijn. Hetzelfde moet gebeuren met de brug. "Gewoon een nieuw coucheke, dat zou wonderen doen, meneer. Afbreken is toch geen oplossing. Dat kan tot niets anders dan

chaos leiden." Wanneer we peilen of hij de geplande afbraak een verkiezingsstunt van zetelend burgemeester Patrick Janssens vindt, antwoordt hij ontwijkend: "De Patrick doet niet aan politiek, die komt uit een ander wereldje. Politiek, dat moesten ze afschaffen." Op de vraag wat er dan wel in de plaats van politiek moet komen, antwoordt de man die zichzelf niet veel later als Eusebius Jozevius zal openbaren en over uitstekende redenaarskunsten beschikt, het volgende: "Kijk, er zijn zeven dimensies. De eerste dimensie, dat zijn de mineralen en de gesteenten. De tweede dimensie, die zich voedt met de eerste, zijn de planten." Dan somt de man, met lichtjes transpirerende bovenlip, in een ijltempo de andere dimensies op, om te besluiten bij de zevende dimensie. "Dat is

zoiets als de zevende hemel, iedereen is daar volmaakt gelukkig. Net als in de tijd van Atlantis, en daar evolueren wij terug naar toe. Ik verwonder mij elke dag over wat de mens allemaal kan en al gerealiseerd heeft. Wie komt er toch op het idee dat je door een prikje in je vingertop te geven, je vervolgens met een machientje je bloed kan analyseren en zo je suikerspiegel te weten komt. Ongelofelijk toch? En te zeggen dat wij nog maar tien procent van onze verstandelijke capaciteit gebruiken. Wat moet dat niet zijn bij twintig procent! Een verdubbeling! Al die uitvindingen: tram, radio, televisie, computers... Geweldig. En weet je wie daar allemaal achter zit? God. Wij zijn trouwens allemaal een beetje goden, want gods kinderen!" stelt hij met opgestoken wijsvinger. Waarna hij zich excuseert, zegt dat hij nog een tram te halen heeft en ons verdwaasd achterlaat.

De Rooseveltplaats zonder IJzeren Brug, dat is een beetje zoals een puberteit zonder puisten. Onlosmakelijk wansmakelijk met elkaar verbonden. Dus geniet ervan, zolang het nog kan. Rij haar op en af, voel het kriebelen in je buik. Urineer tegen haar pilaren, schuil er bij zware regenval. En wanneer je te weten komt wanneer haar doek finaal zal vallen, rij haar dan tegemoet. Parkeer je dwars op die gekromde rug en wacht. Een monsterfile voor een monsterbrug. Een eresaluut voor ze wordt omgebracht.

Bob van 't Stad

Burgemeester op (relatieve) rust

Tekst: Niels Govaerts

Foto's: Jonas Vincken

Vandaag gaan we op bezoek bij een man die letterlijk en figuurlijk een begrip is in Antwerpen. Letterlijk vanwege de 'bobkes', de kleine sierstenen waarover de achteloze voetgangers op de Meir struikelden. Leuk toch, dat typisch Antwerpse gevoel voor humor en fijnzinnigheid. Mochten we Bob Cools enkel en alleen maar afschilderen als een struikelblok, dan zouden we de man schromelijk te kort doen. Hij zorgde ervoor dat de afbraakwoede van de binnenstad ophield, dat vele Antwerpse stadsgezichten bewaard bleven voor het nageslacht, hij moest Antwerpen (in hoogst ondankbare omstandigheden) door de fusie loodsen in 1983, moest een oplossing vinden voor de aflossing van de gigantische Antwerpse stadsschuld en wilde boven alles zijn stad zo aangenaam mogelijk maken voor haar bewoners. Het zijn maar enkele van de vele kwesties die zich, schreeuwend om aandacht of uitsluitel, vasthaakten in zijn burgemeestersjerp.

U was al enkele jaren op pensioen, maar in 2004 bent u uw doctoraat gaan verdedigen aan de VUB. Was dat doctoraat iets wat u al van plan was te doen tijdens uw actieve politieke carrière?

BOB COOLS Ik ben dat doctoraat beginnen voorbereiden tijdens mijn laatste jaren als voorzitter van het OCMW. Daar word je veel meer rechtstreeks geconfronteerd met menselijke problemen dan op het stadhuis. Ik zei altijd: "De enige plaats in het OCMW waar elke dag vreugde is, is het moederhuis." Na wat ik in de politiek had gezien en had ervaren in het OCMW, dacht ik: "Als je op pensioen gaat en afstand hebt genomen van de dingen, zou het dan geen tijd

worden om daarover na te denken en te zien hoe we de samenleving een beetje kunnen verzachten?"

De titel van uw doctoraat luidt: "Verdraagzaam samenleven in sociale huisvesting".

COOLS Na enkele gesprekken ben ik beginnen zoeken naar een richtpunt. Ik wenste vergelijkend en in andere landen te werken omdat ik op zoek was naar verschillende types van wetgevingen, maar toch ook landen die voor een stukje dezelfde koloniale achtergrond hebben. Ik denk dat je bij de samenlevingsproblematiek moeilijk die koloniale achtergrond kunt wegcijferen zoals die in Frankrijk volop zijn losgebarsten.

Natuurlijk heb ik ook gezocht waarop de dagelijkse samenleving zich vooral toespitst. Waar zijn het contact en de problemen even direct als intens? In de sociale huisvesting, waar ik vier verschillende landen en vier gelijkaardige steden heb uitgekozen. Rond Rijsel en Manchester werd industrie opgetrokken en rond Antwerpen en Rotterdam een haven. Alle vier hebben samenlevingsproblemen en beantwoordden dus goed aan het thema. Het was ook niet mijn bedoeling van gewoon te ontleden, weinigen dragen ook concrete voorstellen voor. Ik ben nu zelf nog bezig met een grondige ontleding van de banlieues (nvda. Franse voorsteden) en wat er allemaal in Frankrijk gebeurd is in november.

In en rond Manchester heeft zich dat toch ook afgespeeld? De rellen van Oldham onder meer.

COOLS Inderdaad, dat was enkele jaren geleden. Maar de banlieue is toch nog iets apart. Ik heb gezocht naar concrete terreinvoorstellen, nadat ik die steden en landen heb gezien, en heb dan finaal een besluit eruit getrokken. Ik heb enkele concrete voorstellen gevonden en wat ik daar vooral bij aanvoelde, was dat men daar niet concreet durft op ingaan, zoals mijnheer Keulen. Ik heb er al een tiental voordrachten over mogen geven en de mensen vonden het allemaal goed omdat mijn invalshoek eenvoudig is.

Kunt u daar iets meer over zeggen?

COOLS De sociale huisvesting is er één zonder vrije keuze. Als jij morgen als student een sociale woning wilt hebben dan kan je je daarvoor laten inschrijven in het register. Je kunt er dan nog bij zeggen dat je graag in de stad woont, maar niemand kan je die garantie geven dat je daar ook zult terecht komen. Je krijgt een woning toegewezen waar er één vrij is. Voilà, dat is dus een gedwongen samenleving waar vele spanningen van kunnen komen. Ik ben er van uitgegaan dat mensen belang hechten aan hun huisvesting en intens zoeken naar een plaats waar ze willen wonen. Daarna heb ik gezocht naar leefstijlen. Iedereen heeft er één en je kunt er moeilijk een racistisch principe van maken want dat kan gelijklopend of verschillend zijn voor zoveel mensen. Ik denk dat de overheid de mensen de mogelijkheid moet geven om volgens hun leefstijl te wonen omdat dat een belangrijke manier is spanningsvelden in de huisvesting te voorkomen.

Een absoluut probleem daarbij is de werkgelegenheid. Ik denk dat de werkgelegenheid er op een meer harde manier gestimuleerd moet worden en ik heb daar in het noorden van Frankrijk een treffend voorbeeld van gevonden. Tijdens de regering Jupé (nvda. De eerste Franse premier onder Chirac) is men voor de dag gekomen met het idee van vrijzones. Eerst wordt de geografische zone afge-

bakend op basis van lokale gegevens en dan krijgen de werkgevers die jongeren uit dat gebied tewerkstellen vrijstellingen op hun winst en hun sociale lasten. De nieuwe Franse minister van sociale zaken heeft dit systeem geweldig verruimd en volgens mij is het een instrument dat kan werken. Op een bepaald moment moet je kunnen zeggen dat er ergens iets moet gebeuren dat niet noodzakelijk van toepassing is op de rest van het land. Je kunt zo grote groepen jongeren, die haast 'nuttelos' geworden waren en niet meer tot de arbeidsreserves behoorden, de gelegenheid geven, ze moeten natuurlijk ook willen, notie in het arbeidsproces geven. Nu kan men nog verder gaan en grote bedrijven de kans geven om bedrijvigheid in die gebieden te sponsoren die ze van hun belastingen kunnen trekken. General Motors zou zo hier een herstelplaats kunnen financieren, omdat het geweten is dat vele jongeren van vreemde origine bezig zijn met mechaniek. Langs de andere kant druk ik er wel op dat we dan moeten ophouden met de huidige nepactiviteiten die we nu al zo'n 30 jaar doen.

Als ik dat allemaal optel, dan kom ik tot het probleem van dit land. Om te verwezenlijken wat ik nu net heb gezegd, heb je de federale, de Vlaamse, de Waalse, de Brusselse en weet-ik-wat-nog-welke regering allemaal voor nodig omwille van het fiscale aspect. Zulke problemen moet je horizontaal oplossen. Daarom zou er een intergewestelijk agentschap (geen regering!) moeten komen dat zich kan toespitsen op problemen van bepaalde steden of regio's, want anders komt men er niet toe. In Frankrijk bestaat er zo'n goedwerkend agentschap omdat het niet alleen bemand is door ambtena-

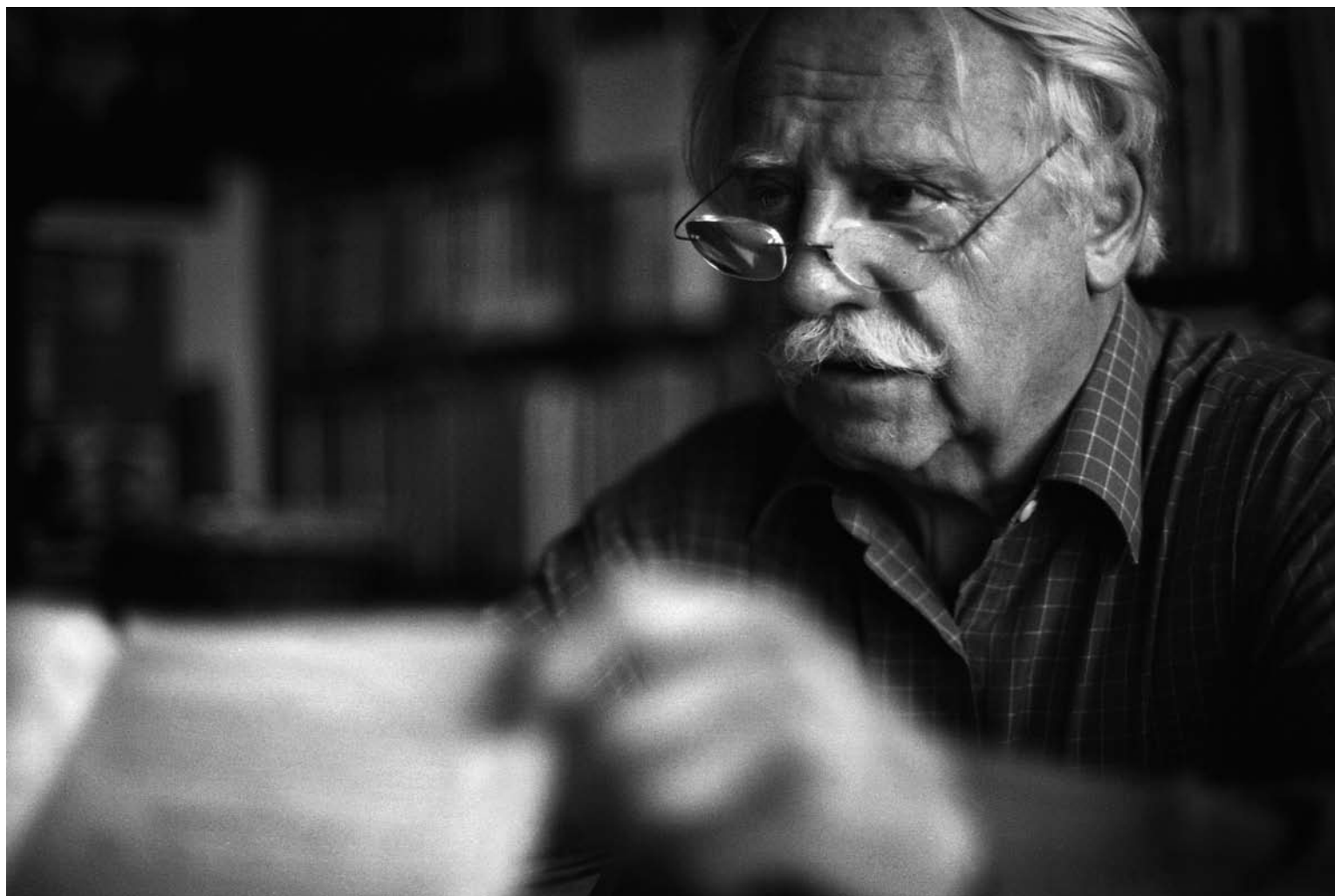
ren maar ook door de sociale partners, de bedrijven en de overheden. Voor mij wordt een samenleving gekenmerkt door een bijna aangeboren manier om in het arbeidsproces terecht te komen. Een verzachting van die samenleving kan je bekomen door de mensen een woonkeuze te geven.

Dat is op voorwaarde dat alle sociale

lagen van de bevolking zich aanmelden om daarvoor in aanmerking te kunnen komen.

COOLS Je hebt dus begrepen dat het huidige probleem is dat de kandidaten voor de sociale huisvesting nu bijna allemaal allochtonen zijn. Maar nu beginnen we diezelfde spanningsvelden allemaal terug te zien bij die verschil-

lende groepen allochtonen onderling. De ene groep heeft een totaal verschillende leefstijl van de andere. De generaliserende term 'allochtoon' is te beperkt en te negatief geladen. Daarom gebruik ik een woord, naar Michael Walzer, namelijk de 'hyphnated personality' en dat wil zeggen dubbele nationaliteit. Italo-Amerikaan, Belgische Turk, Antwerpse Chinees, dat is veel beter dan ze allemaal

hetzelfde te noemen. Die mensen zijn niet beschaamd omdat ze Turk of Marokkaan zijn, hé! In de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Nederland worden de mensen statistisch etnisch gerangschikt. In Frankrijk is het verboden, maar in die andere landen mag het wel en is het dus ook duidelijker dat men zich op die manier presenteert.

Dingen zoals stedelijke en ruimtelijke ordening zijn hier in Antwerpen ook nog altijd actueel. Wat is uw visie hierop?

COOLS Ik was net van plan om een bezwaarschrift hierover te schrijven in verband met het lopende openbare onderzoek over het Antwerpse structuurplan. Je kunt het in elk districtshuis of in de stadswinkel bekijken en je bedenkingen

erbij overmaken. Antwerpen heeft, tot mijn groot verdriet, nauwelijks nog een planologische dienst. Ik was in mijn tijd de eerste schepen van ruimtelijke ordening en stedenbouw in heel het land en ik heb in Antwerpen een planologische dienst uitgebouwd. Onder Vogels (nvda. Voormalig Groen!-schepen Mieke Vogels) is die dienst bijna compleet de mist ingegaan en blijft er nog alleen een plancel van over van een paar mensen.

En wat staat er zo allemaal op? Voor Linkeroever bijvoorbeeld heb je haast een microscoop nodig om te zien wat ze er allemaal hebben opgeplant. En wat wil men hier op Linkeroever nu doen? Die bossen hier moeten weg om die brug (nvda. De zogenaamde Lange-Wapper-

brug) aan te leggen met het excuus dat ze wel ooit eens teruggezet worden, terwijl het zo'n 45 jaar nodig heeft gehad om te groeien. Dat is niet zomaar een bos, dat is een buffer tegen de nijverheid voor deze woonbuurt die dicht bij de stad ligt. Door de vermindering van het groen hier sporen ze de mensen er toe aan om hier te verdwijnen en creëren ze grote toegankelijkheidsproblemen voor de bewoners omdat er twee afritten zullen afgesloten worden. Die brug komt er omdat de Waaslanders gewoon brutaal geweigerd hebben om de verbinding tussen de Liefkenshoektunnel en de E17 tot stand te brengen. Iets waar ze in 1967 wel toe bereid waren. Die verbinding zou geen enkel vestigingspatroon moeten verstoren, want die zou enkel door weiden lopen.

Maar mijn grootste bezwaar gaat over mijn troetelkind. In 1980 hadden we iets ondernomen om de stad Antwerpen gaaf te proberen houden. Toen ik hier in de jaren '60 schepen werd, was nagenoeg alles mogelijk en was men zelfs blij dat er hier torengebouwen opgetrokken werden zoals in Brussel.

De tijd van de vreselijke kaalslag van de binnenstad...

COOLS We hebben één toren kunnen voorkomen. Waar nu het postkantoor is op de Groenplaats hadden ze nog een toren willen plaatsen zoals de Antwerptower. In het Bijzonder Plan hebben we het wonen bepleit en het vermengen van functies zoals winkels met huisvesting op de 1e en 2e verdieping. Tijdens de jaren '60 was de sector huisvesting haast de stad uitgejaagd om overal maar kantoren te zetten, die op hun beurt later ook verhuisd zijn naar de periferie. Bovendien pasten we in de kernstad ook de harmo-

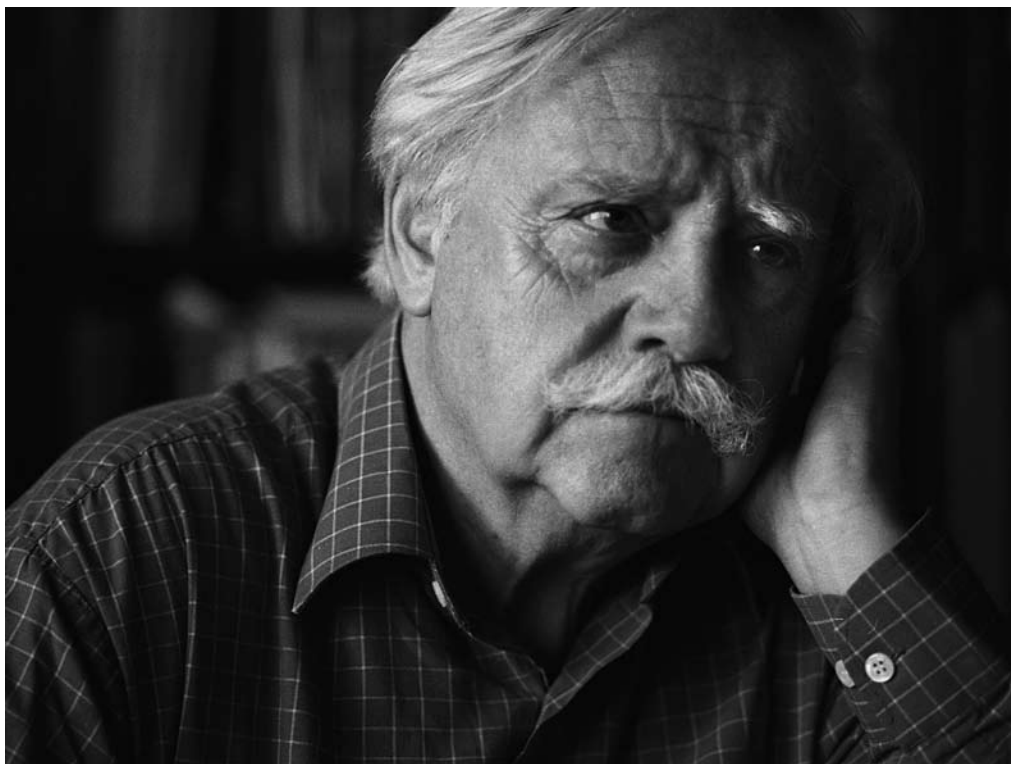
nieregel toe. Een bepaald volume (aantal verdiepingen) in een straat kon als meerderheid gelden en zo worden voortgezet om geen schaalbreuk tot stand te laten komen. Dit plan afvoeren zou heel spijtig zijn, want anders staan al die bouwpromotors al in de rij om hun ding daar neer te zetten. En dat heeft niks met architectuur te maken, maar met geld! Men is alleen maar geïnteresseerd hoeveel men op dat stukje kan zetten en niet of het mooi of lelijk is in het straatbeeld.

Toen u in 1983 burgemeester werd, hingen er verschillende zwaarden van Damocles boven uw hoofd en dat van Antwerpen. Zo was er de fusie met de randgemeenten (nvda. Merksem, Deurne, Borgerhout, Berchem, Wilrijk, Hoboken en Ekeren) Heeft de politieke schaalvergroting die hiermee gepaard ging de kloof tussen bestuur en de burgers tot op heden onoverbrugbaar gemaakt?

COOLS Uw vraag houdt impliciet een andere vraag in of je moet fusioneren of een stadsgewest moet maken. Er waren weinig mensen die met overtuiging in de fusie stapten. In 1976 hadden we een respijt van 6 jaar gekregen om de door de overheid opgelegde fusie voor te bereiden en van die tijd hebben we gebruik gemaakt om een wetsvoorstel in te dienen, ik was toen ook volksvertegenwoordiger, om te proberen steun te vinden voor de vorming van een stadsgewest.

Maar die politieke wil was er niet?

COOLS Acht mannen stonden recht! In die tijd was amper 16% van de kamer van volksvertegenwoordigers stedeling, dus kregen we geen gehoor om een stadsgewest te vormen in plaats van te fusioneren. Meer nog, ze knipten het stuk van Ekeren

waar alle grootverdieners woonden weg en voegden het bij Kapellen dat sindsdien een rijke gemeente is. Acht gemeenten met al hun overeenkomstige burgemeesters, schepenen en gemeenteraadsleden moesten plotseling in een groepje gewrongen worden van een 50-tal gemeenteraadsleden. Merksem, Borgerhout, Berchem enzovoort, die herbergden toen elk meer dan 40000 inwoners, Deurne zelfs meer dan 75000. Er zijn weinig steden die op zich al zo groot zijn. De verhouding randstedelingen - stedelingen was op een bepaald moment 60%-40%. Wij hebben tot het bittere einde geprobeerd van een stadsgewest te bekomen in plaats van een fusie.

Om de onafwendbare fusie te verzachten hebt u de districten en districtsraden in het leven geroepen.

COOLS Dat oude idee kwam van het Brusselse voorbeeld Laken. Een district is natuurlijk een stuk van de gemeente, maar behoudt autonomie op het houden van registers en de burgerlijke stand. Wij hadden dat eerder al toegepast op Berendrecht, Zandvliet en Lillo. Ik denk nog altijd dat dit de scherpe kanten van de fusie een beetje heeft afgeveild. Toen waren die districtsraden ook nog een afspiegeling van de Antwerpse gemeenteraad. Nu niet meer, want de laatste keer zijn we die afzonderlijk gaan kiezen, wat in mijn visie geen goede zaak was.

Waarom niet?

COOLS Het gevolg is dat er na de volgende verkiezingen misschien districten zullen zijn met een volstreekte meerderheid in zetels voor Vlaams Belang. Districtsraden met een andere politieke samenstelling dan die van de stad kunnen zich

moeilijk of vijandig opstellen ten opzichte van deze laatste om haar te nekken. We zullen in oktober zien of de kiezer bewust genoeg is om geen vijandige besturen tot stand te laten brengen binnen de stad. In 1983 zijn we met die districten begonnen om te kunnen deconcentreren in plaats van defusioneren. Maar ons grote probleem was natuurlijk geld. Op één na alle gemeenten hadden een deficit op hun begroting en als we al die begrotingen samentelden hadden we op de eerste gezamenlijke begroting een tekort van zeven miljard BEF. We moesten een grote stap zetten met een heel aantal mensen die dat niet zagen zitten, we hadden geen geld en we zaten met een groot pak schulden.

Dan komen we bij het tweede grote probleem van de stad: de torenhoge historische schuldenlast.

COOLS Die schuld is zich beginnen opbouwen sinds 1909. Daar kwam nog een pak bij door de Eerste Wereldoorlog en om het nog erger te maken, zaten ze tijdens en na WOII met nog grotere problemen.

En dan was er ook nog het tienjarenplan van de jaren '50 ter ontwikkeling van de haven, waar de stad toch ook een grote financiële inspanning heeft geleverd.

COOLS De rijksoverheid heeft daar ook aan meebetaald. Nu is dat meer verkapt omdat de haven nu onafhankelijk is van de stad. Maar de haven stond niet alleen voor één derde van onze begroting, daar werkte toen ook nog eens de helft van ons personeel. Dat heeft de stad dus veel gekost aan personeels- en pensioenkosten. Nu werken er, omwille van de technologische evolutie, nog 1700 mensen terwijl dit er vroeger meer dan

5000 waren.

Als klap op de vuurpijl kreeg Antwerpen in '83 niet wat alle andere gefusioneerde gemeenten hadden verkregen van de overheid: een volledige kwijtschelding van hun schuldenlast.

COOLS Precies, daar hebben ze ons goed liggen gehad. De hogere overheid heeft de laatste jaren wel iets willen bijsteken omdat wij, zoals je zelf zegt, niet hebben gekregen wat we dachten dat we zouden krijgen. Men wou toen alleen maar het deficit van het fusiejaar terugbetalen en dus niet de historische stadsschuld. Dus is het van begin af aan moeilijk geweest. We hebben dan een consolidatielening afgesloten die we nu nog altijd aan het afbetalen zijn.

Tot 2016 lijkt Antwerpen te zijn veroordeeld tot simpelweg overleven zonder daarbij veel te kunnen investeren of vernieuwen?

COOLS Dat hebben ze nu de laatste jaren in de buitengewone begroting iets meer bijgepast. Want al die bruggen die ze nu willen bouwen, dat moet de stad niet betalen. Na de fusie hadden we een moeilijk vertrek: een aantal mensen in de gemeenteraad die gehoopt hadden om burgemeester of schepenen te worden waren niet gelukkig. Op 1 januari 1983 hadden we al onmiddellijk onze eerste dissident die overliep naar de liberale oppositie. Aan de vooravond van Antwerpen '93 werden we opnieuw geconfronteerd met drie overlopers waardoor we onze meerderheid kwijt waren.

De grote coalitie na de gemeenteraadsverkiezingen van 1994 betekende het einde van uw loopbaan als burgemeester van Antwerpen. Hoe kijkt u daar op

terug?

COOLS Ik heb geen grote coalitie gemaakt. Wij zijn gewoon bij de CVP gebleven omdat ik wist dat zo'n grote coalitie moeilijk te vormen was.

Maar het waren toch de VLD en Agalev die zich toen, als kleinere partijen, onverzoebaar tegenover u opstelden?

COOLS Tja, ze moeten altijd een zondebok hebben, hé!? De Bloklers zaten toen al aan 28% en zij die mij aanvielen waren (wijlen) Ward Beysen en Eddy Boutmans (nvda. Die later nog staatssecretaris zou worden voor Agalev), die vonden dat er een andere formule moest komen. Beysen kon zijn ijdele verwaandheid niet op. Hij dacht dat hij de nieuwe, grote man binnen het college zou worden en uiteindelijk haalden de liberalen daarvoor een katholieke overloper binnen, Delwaide junior! Finaal is Beysen met zijn grote mond niks geworden; buiten fractieleider, maar dan één die tegen alles gekant was en met iedereen ruzie maakte.

Ik denk toch dat onze onderhandelaar Colla (nvda. Ex-minister Marcel Colla) zwak is geweest, want mijn eis was gering. Ik wou doen zoals Lode Craeybeckx mij altijd had voorgeschreven. Ik stelde toen voor aan Colla, mijn partijbestuur en de CVP: geef mij de kans om nog drie jaar burgemeester te zijn, dan krijgen we de gelegenheid om Leona (nvda. Detiège) op een rustige manier voor te bereiden. Nu liep het anders en kreeg ik nog zes jaar het voorzitterschap van het OCMW. En dus is die gigantische coalitie er gekomen die ik ooit eens heb voorgesteld als een coalitie tussen de tsaar en de Trotskisten. Alles bij elkaar in één pot. Beysen heeft het dus gemakkelijk gehad om altijd maar te kunnen stoken. Dan is bij de overstap van

Detiège naar Patrick Janssens het college toch strakker geworden.

Alles werd in ieder geval meer op één lijn getrokken. Door de voortdurende interne vete's leed de geloofwaardigheid van het college naar de mensen toe hier toch zwaar onder?

COOLS Ja, omdat Janssens de gelegenheid heeft gekregen om met een zekere kameraadschap te kunnen besturen. Er is aan drie vrouwen gevraagd geweest om hun ontslag te geven en zo is Voorhamme in de gemeenteraad en in het schepencollege gekomen. Van Campenhout was blijkbaar ook een man die hij kende van de universiteit en dat heeft kalmte gebracht. Dus functioneert het huidige bestuur tamelijk rustig.

Het huidige bestuur lijkt nu terug te proberen om te anticiperen op de zaken, terwijl Detiège voordien de indruk gaf achter de feiten aan te hollen. Klopt dat?

COOLS Dat klopt wel, maar Leona heeft wel geprobeerd om zo weinig mogelijk brokken te maken en geen debatten te voeren met het Blok. Leona zou daar trouwens nog altijd gezeten hebben zonder dat zogenaamde Visa-schandaal. Zij is altijd bewust low-profile geweest, probeerde een beetje op een notariële manier te besturen. Zij vroeg zich af: wat gaan we doen? Janssens wil de dingen niet verstoren, maar wil wel een hoge visibiliteit hebben als bestuur. Hij zegt: dat gaan we doen en we proberen er een meerderheid voor te vinden. Ik denk dat die richtinggevende aanpak beter is dan de notariële.

Hoe ziet u de gemeenteraadsverkiezingen van oktober verlopen?

COOLS Als er niks spectaculairs gebeurt, kun je zo'n verkiezing behoorlijk inschatten. Maar een verkiezing kan direct verstoord worden. Dat incident van gisteren (nvda. Hij bedoelt hiermee de dodelijke schietpartij die plaatsvond in de Antwerpse binnenstad, waarbij een 18-jarige schutter met racistische motieven drie mensen neerschoot), hoe dramatisch ook, kan politieke en electorale gevolgen hebben voor Vlaams Belang. Ik heb dat zelf ook meegemaakt. De Visa-affaire heeft volgens mij geen invloed meer. Het is nu ook gebleken dat die hele zaak politiek gebruikt en overroepen was.

Ik verwacht dat de socialisten toch wel winste zullen boeken. De CD&V zie ik, met of zonder coalitiepartner NVA, er ook op vooruitgaan. Ik denk dat dat iets te maken heeft met de figuur van Leterme, die een trekpaard is voor de christen-democraten. De VLD zie ik er dan weer op achteruitgaan. Van Campenhout wordt altijd in één adem vernoemd met Janssens; dus als hij iets goed doet, wordt Janssens daar mee voor beloond. Ik heb dat zelf ook meegemaakt omdat de burgemeester nu eenmaal de meeste visibiliteit heeft en dat heeft Janssens zeker. Daarom probeert Van Campenhout zich nu ook een eigen imago aan te meten en zegt hij dat Janssens liberaler dan een liberaal is. Ik neem ook aan dat Delwaide niet veel meer zal betekenen, hij woont trouwens toch heel weinig het college bij. Je zou jezelf ook kunnen afvragen of Antwerpen nog een schepen voor de haven nodig heeft aangezien het een bedrijf is geworden met haar eigen boekhouding.

Een gelijkaardig scenario lijkt klaar te liggen voor Groen! ?

COOLS Ja, en eigenlijk hadden zij al niet zoveel stemmen meer. Wat Vlaams Belang betreft, weet ik nog niet wat de volksinschatting zal zijn voor de dramatische feiten die zich gisteren hebben afgespeeld. Dat kan effect hebben, maar ik weet niet in welke richting. Zij hadden ook geen grote ambities voor de gemeenteraad want zij weten immers goed genoeg dat ze in Antwerpen nooit de vereiste 48% zullen behalen voor een meerderheid. Ze hebben wel die peilingen in de districten en in Schoten en Kapellen gezien en vooral daar liggen nu hun ambities.

Zij willen dus vooral hun machtsgebied uitbreiden?

COOLS Er is een verschijnsel in de randgemeenten dat de Fransen de 'preventieve stem' noemen. Enerzijds zijn er de oorspronkelijke bewoners die angst hebben voor wat misschien kan komen overwaaien uit de stad en districten. Anderzijds is er een groep van mensen die de stad ontvlucht zijn en hun stemgedrag meenemen. Dat effect sterkt het VB in hun ambitie. Maar in algemene termen denk ik niet dat er een grondige verstoring zal optreden van het huidige politieke tafereel.

Om af te ronden; wat heeft Antwerpen nodig?

COOLS Dat is een hele goede vraag. Antwerpen zou vooral tot rust moeten komen en de samenleving eindelijk eens kunnen beschouwen als vanzelfsprekend en normaal. Maar zolang er hier maar één partij in die oppositie zit die dan ook nog eens zo groot is, krijgen we die abnormale situatie in de gemeenteraad. Eén tegen allen, da's abnormaal, hé!? Verder zouden we ons ook een soort

van Europeanisme eigen moeten maken, zoals ze in de Verenigde Staten op hun Amerikanisme kunnen teren. Natuurlijk moet je er vandaag voor opletten dat je dat niet Bush verwacht, die voegt er religieuze elementen aan toe. Zoiets zouden wij hier ook moeten hebben, maar dan met sociale elementen erbij. We zouden er een gemeenschappelijk burgerlijk patent van kunnen maken, want er zijn gemeenschappelijke trekken. Antwerpen '93 was voor mij een moment om de Europese culturele identiteit in beeld te kunnen brengen, want wij zijn nu eenmaal anders dan Amerikanen. Waarom zijn er hier zo weinig mensen van vreemde origine die opkijken naar of fier zijn op hun stad? Het is tenslotte toch ook de stad waar zij zijn geboren of wonen? Probeer tenminste een beetje eerbied op te brengen voor je stad en stadsgenoten. Veiligheid en rust behoren tot het sociale beleid en iedereen heeft er recht op. Daarbij wil ik ook nog opmerken dat we moeten proberen van geen verdere signalen de wereld in te sturen zoals: "Kom maar allemaal naar hier." Hoe kan je mensen de gelegenheid geven om te integreren in een patroon wanneer we zelf nog bezig zijn met de derde generatie kinderen van migranten die hier wel geboren zijn? Immigratie moet gekoppeld zijn aan de arbeidsbalans en er is een groot verschil tussen een avontuurlijk migrant en een asielzoeker. Waarom er de hooggeschoolden tussen-uit halen die het land van oorsprong veel beter zou kunnen gebruiken en waarom ongeschoolde krachten blijven importeren wanneer je zelf al genoeg werklozen hebt? De stad moet hierin zelf ook ondernemend zijn en een regelmatig contact hierover houden met het bedrijfsleven. ■

Net nu u begint te wennen aan het mooie weer en het Hof Van Liere op de Stads-campus op "Sint-Anneke plage" begint te lijken, is het weer zover: de examenperiode komt weer roet in het eten strooien. Bedenk heel goed dat stress rare gevolgen kan hebben, maar wie ben ik als SMS-verzamelaar om u tegen te houden?

Een 24-jarige man uit Shanghai heeft zijn ziel op het internet te koop aangeboden. Er werd 59 keer geboden voor de veiling-site het aanbod annuleerde omdat het de uitbaters van de site niet duidelijk was hoe de verkoop zou kunnen plaatsvinden. De man zelf verklaarde dat hij zijn ziel toch niet nodig had en dat hij ze daarom best aan iemand anders wou geven. Wendy Van Wanten is alvast geïnteresseerd. Héél geïnteresseerd!

In Darwin, een stad in het noorden van Australië, kreeg een 4,4 meter lange krokodil het danig op de geschubde heupen door het geluid van de kettingzaag van zijn baasje. Het reptiel, al dan niet luisterend naar de naam Brutus, joeg zijn baas de boom in om vervolgens met diens kettingzaag geruime tijd rond te zwemmen in zijn vijver. Dit avontuurtje kostte Brutus wel enkele tanden, maar volgens zijn eigenaar had het veel erger kunnen aflopen toen hij zei: "Wat een geluk dat mijn vrouw niet thuis was."

Een 550 kilogram wegende Mexicaan, wellicht de dikste mens ter wereld, hoopt in Italië een levensreddende operatie te kunnen ondergaan. De 40-jarige Manuel Uribe hoopt na de operatie opnieuw zelfstandig uit het bed te kunnen opstaan waar hij al

vijf jaar noodgedwongen in verblijft. Een speciale vlucht zal hem naar Italië brengen waar hij een operatie zal ondergaan aan het spijsverteringskanaal. Die moet ervoor zorgen dat hij minder "energie" opneemt. Tegelijkertijd zullen ook die zes vervelende asteroïden vernietigd worden die zich in een baan rondom zijn lichaam bevinden. Over een rolmodel gesproken!

Wetenschappers hebben in Egypte de penis van Toetanchamon teruggevonden. Hoewel aangenomen werd dat hij gestolen was, werd het gemummificeerde en sterk gekrompen lichaamsdeel van de wereldberoemde farao dankzij een CT-scan losliggend teruggevonden in het zand rond zijn lichaam. Een getuige verklaart: "We gingen er eigenlijk eerst van uit dat het een klein stukje vinger was of zo." Bijna had de alomgekende "Trek eens aan mijn vinger"-mop een historische dimensie gekregen.

Nog meer nieuws uit het oude Egypte. Volgens een onderzoek van de universiteit van Georgetown in de Verenigde Staten hadden Egyptenaren uit de tijd van de farao's een groot respect voor dwergen. Deze konden zeer hoog op de sociale ladder klimmen, wat kan afgeleid worden door de peperdure begrafenissen die ze kregen. Er waren zelfs twee dwerggoden en ook de dwergen zelf leken, net zoals de farao's, allerlei goddelijke allures toegemeten te hebben gekregen. Tiens, mensen met extreem korte lichaamsdelen die vereerd worden als een god? Het kan aan mij liggen, maar het lijkt er op dat we zonet de reden voor de goddelijke verering van farao Toetanchamon ontdekt hebben.

Niels Govaerts

KOM WERKEN OP HET BOEKENFESTIJN

**Van dinsdag 6 t/m zondag
11 juni a.s. in Antwerp Expo**

Ben je de hele week of enkele dagen beschikbaar? Mail de dagen dat je kan werken en je telefoonnummer naar:

jobs@boekenfestijn.com

We nemen dan contact met je op.

de Leeuwenkuil

Tekst: Ciska Hoet, Michiel Verbist

Foto's: Jef Leysens

In de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 legt dwars jonge politici op de rooster. Wij gaan op zoek naar hun drijfveren en ambities, we willen weten wat hen voor hun partij doet kiezen. Wat betekent het om vandaag jong te zijn in de politiek? Deze maand spraken we met Guan Schaiko. Hij is 21, zit in zijn tweede jaar Rechten aan de KUL en is lid van spirit.

Vanwaar de politieke microbe?

Toen ik vijf was zijn mijn ouders van Syrisch-Koerdistan naar België gevlucht. Als kind van politieke vluchtelingen kom je al snel in contact met de politiek in brede zin. Op school voerde ik ook graag discussies. Eigenlijk is het echt begonnen toen ik in het vierde middelbaar deelnam aan het Europees Jongerenparlement. De laatste twee jaren van het middelbaar ben ik voorzitter geweest van de leerlingenraad van het Sint-Gummaruscollege in Lier. Uiteindelijk werd ik lid van spirit in 2003. Voordien was ik al geïnteresseerd in de Volksunie en hun visie op democratie en het zelfbeschikkingsrecht voor elk volk. Toen de Volksunie gesplitst is, voelde ik me meteen aangesproken door de vooruitstrevende groep binnen spirit. Begin 2004 kwam ik terecht in het nationaal bestuur van onze jongerenpartij Prego. Verder zetel ik nog in de partijraad en het partijbestuur van spirit.

Kom je op bij de komende gemeenteraadsverkiezingen?

Dat staat nog niet vast maar als ik opkom zal het in Nijlen zijn.

Wat zijn je concrete taken binnen de jongerenafdeling Prego?

Ik ben verantwoordelijke communicatie en hoofdredacteur van ons magazine "PregoPraat" dat vier keer per jaar verschijnt. Als nationaal bestuurslid neem je het dagelijks bestuur van de organisatie waar. Samen bereiden we acties voor. We organiseren bijvoorbeeld ook een politieke school, een vormingsprogramma voor jonge mensen. Eén zaterdag per maand is er een vormingssessie. Dat gaat van leren debatteren, over creatief denken tot een interculturele uitstap in Antwerpen. Prego is ook statutair vertegenwoordigd in alle geledingen van spirit. Zo hebben de jongeren een duidelijke stem in de partij. Laatst bijvoorbeeld, tijdens het congres over nieuwe samenlevingsvormen. Toen ijverde Prego voor de gelijkschakeling van het burgerlijk huwelijk en het samenlevingscontract door het burgerlijk huwelijk af te schaffen

Kruipt er veel tijd in je politieke bezigheden?

Ja, maar ik doe het graag. Er zijn veel vergaderingen, onder andere van het nationaal bestuur van Prego, partijbestuur en de partijraad van Spirit.

Wat wil je inhoudelijk realiseren?

Thema's als duurzaamheid zijn voor mij zeer belangrijk. We moeten denken aan de volgende generaties. Ook moet er gezocht worden naar pragmatische oplossingen voor samenlevingsproblemen. Spirit heeft hieromtrent trouwens een 70-puntenplan uitgewerkt voor de interculturele samenleving. Ik wil ook meebouwen aan een zelfstandig Vlaanderen in een Europa van de regio's. In het bestuur moet er een soort "jongerentoes" komen bij elke beleidsbeslissing want wij maken tenslotte een groot segment van de samenleving uit. Verder moet de drempel tot cultuur verlaagd worden voor jongeren. Cultuur is te vaak voer voor de elite. In het middelbaar onderwijs moet een cultuurpakket worden onderwezen. Jongeren komen zo in contact komen met andere culturen, zienswijzen en ontspanningsvormen. Minister Anciaux levert op dat vlak goed werk.

Wat vind je van het kartel met sp.a?

Als jonge partij gingen we in 2003 op zoek naar een andere progressieve partij om de progressieve krachten te bundelen. Het sloeg wel aan, zowel in 2003 als 2004. We blijven uiteraard onze eigen accenten leggen. Het grote verschil tussen spirit en de sp.a is dat wij vinden dat iedereen gelijk moet beginnen terwijl de sp.a juist vindt dat iedereen op het einde van de rit nogal gelijk moet zijn. De filosofie van spirit vertrekt vanuit de vrijheid en gelijke kansen voor iedere mens. Het is dan de taak van het individu om vervolgens zijn eigen verantwoordelijkheid op te nemen.

Kan spirit zich door dat kartel niet te weinig profileren?

Nee. Natuurlijk is het zo dat we op veel

punten overeenkomen met sp.a, anders zou dat kartel nogal belachelijk zijn. Maar we hebben onze eigen accenten. We spelen een voortrekkersrol in de gelijke kansenthematiek voor bijvoorbeeld holebi's, thema's betreffende duurzaamheid, het pacifisme enz. Wij ijveren bovendien voor meer Vlaamse bevoegdheden. Dat zijn duidelijke verschillen met sp.a. en dat is maar goed ook. Het zou immers een verschraving van ons politieke landschap betekenen wanneer we zoals in Groot-Brittannië slechts één links blok tegenover één rechts blok zouden kennen. Dan hebben de mensen enkel maar de keuze tussen zwart of wit, maar een maatschappij zit veel complexer in elkaar.

We kregen onlangs te horen dat Spirit een inhoudsloze partij is, wat is je reactie daarop?

Dat is de stelling die ook sommige media propageren. Maar dan moeten ze ons partijprogramma maar eens lezen. Wij zijn bijvoorbeeld de eerste partij die een congres organiseert voor nieuwe samenlevingsvormen. Denk ook aan ons 70-puntenplan voor een interculturele samenleving. In het debacle Brussel-Halle-Vilvoorde hebben we Vlaanderen behoed van een grote vergissing. De verstrenging van de wapenwet, waar spirit wetsvoorstellen voor heeft ingediend, werd altijd tegengehouden door de CD&V en VLD, maar nu profileren zij zich plots als hevige voorstanders van een dergelijke verstrenging. We zijn op verschillende vlakken bezig, en dat resulteert regelmatig in wetsvoorstellen. Grote partijen moeten eerst naar zichzelf kijken en niet constant commentaar geven op de kleinere partijen.

Is er geen inhoudelijke focus nodig?

De Volksunie is altijd een ethisch-progressieve partij geweest en had ook een links-liberaal profiel. Dat van spirit moet duidelijk naar voren komen en de media moeten hieromtrent eerlijk berichtgeven.

Jullie partij lijkt soms maar uit één persoon te bestaan. Wat is Spirit zonder Bert Anciaux?

Bert Anciaux is een fantastisch minister en een van de zwaargewichten binnen de Vlaamse Regering. Maar de partij is meer dan Bert Anciaux alleen. Bekende figuren zijn wel nodig en we mogen ons ook gelukkig prijzen dat er binnen spirit zulke mensen zijn. Maar niet iedereen kan minister zijn. Onze mandatarissen zijn stuk voor stuk mensen die hard werken en hun mandaten op een eervolle manier invullen. Zij verdienen zeker ook respect.

Je bent zelf politiek vluchteling. Hoe sta je tegenover de opkomst van extreemrechts?

Links en rechts wisselen elkaar constant af in Europa. In Vlaanderen heeft extreemrechts echter al jaren een stevige basis uitgebouwd. Dat resulteert in perversiteiten zoals we met de racistische moorden in Antwerpen hebben mogen ervaren. Extreemrechts ontkent elke betrokkenheid. Als je echter dag in, dag uit gaat schreeuwen dat een hoofddoek een teken van onwil is om zich te integreren, roept dat vreemdelingen ons werk afpakken en tegelijkertijd zegt dat ze niet willen werken, als je beweert dat een vreemdeling een bedreiging is voor de Vlaamse identiteit, dan ben je op zijn minst moreel verantwoordelijk voor de daden van iemand die

juist die argumenten gaat gebruiken om onschuldige medeburgers neer te knallen. Elke Vlaamse partij moeten voor zichzelf uitmaken of ze eventueel willen regeren met het Vlaams Belang. Als een partij vindt dat ze geen of te weinig raakvlakken heeft met Vlaams Belang dan is het gewoon hun democratische recht om niet met hen sloop te gaan. Voor mezelf en spirit zijn er geen raakpunten met het VB. Zij willen de afschaffing van de vakbonden, voeren een neoliberale economische politiek, willen dat burgers het heft gewaapenderhand in eigen handen kunnen nemen, zijn tegen gelijke kansen voor holebi's, ontkennen de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht enzovoort. Dat zijn punten waar wij als links-liberalen totaal anders over denken. Extreemrechts moet begrijpen dat 75 procent van de mensen niet voor hen stemt. Ze schreeuwen dat ze mee moeten regeren. Maar waarom moet die 75 procent zich aanpassen aan een partij wier ideeën haaks staan op een democratisch-humanistische samenleving van de 21ste eeuw? Volgens mij moet de beweging van de andere kant komen.

Tot slot: wat zijn je persoonlijke ambities?

Eerst en vooral wil ik mijn diploma in de Rechten behalen. Iemand die in de politiek stapt, wil zaken veranderen en dat kun je alleen als je daartoe de nodige macht krijgt. Als ik die mogelijkheid krijg, zal ik die zeker met beide handen grijpen. Maar engagement in de samenleving kan ook op allerlei andere manieren, van vrijwilligerswerk tot scoutsleider. Dus ik zal zeker wel iets vinden om mij mee bezig te houden!

Studeren zonder papieren

Tekst: Kirsten Cornelissen
Foto's: Rudina Coraj, Jonas Vincken

Interview met een politiek vluchteling en illegale studente

Sommigen vullen de voorpagina van een krant, de stoelen in een kerk en ook wel het hoofd van Patrick Dewael. Anderen zitten op universiteitsbanken. Rustig, zou je denken, maar het nieuwe wetsvoorstel omtrent asielbeleid laat ook hen niet onberoerd. We hadden een gesprek met een illegale studente en een politiek vluchteling, beiden studerend aan onze universiteit. Voor je de UA met de vinger van de wet valselijk be-ticht, even een vreemde vaststelling: er bestaat géén wetgeving betreffende illegalen in het hoger onderwijs.

Dit betekent dan ook dat de universiteiten en hogescholen enkel kunnen vertrekken vanuit de mogelijkheden die de recente onderwijsdecreten hen bieden. Dit beleid verschilt wel eens per instelling. Wat onze universiteit betreft, worden (kandidaat) politiek vluchtelingen ingeschreven als ze voldoen aan de normale toelatingsvoorwaarden. Zo moeten ze beschikken over documenten die hun identiteit en vooropleiding aantonen. Heeft de (kandidaat) politiek vluchteling

nog geen opleiding gevolgd in het Nederlands, dan legt hij ook een bewijs van een taaltest Nederlands voor. Wat nu als een student het statuut van (kandidaat) politiek vluchteling heeft, maar niet over de juiste documenten beschikt? In dit geval voorziet het flexibiliseringsdecreet de mogelijkheid om de student wegens humanitaire redenen vrij te stellen van de toelatingsvoorwaarden, dit wel enkel voor de inschrijving in een bacheloropleiding. Over deze vrijstelling beslist een beoordelingscommissie, opgericht door de universiteit. Voor studenten die het statuut van politiek vluchteling niet hebben, kunnen die procedures ook worden toegepast voor zover er een (initiële) procedure loopt betreffende het ontvankelijk verklaren van de aanvraag tot kandidaat politiek vluchteling. Het probleem is wel dat de student de dienst Studentenadministratie vaak niet inlicht over het bestaan en/of het verloop van zijn procedure. Dat kan achteraf tot gevolg hebben dat een nieuwe inschrijving wordt geweigerd.

Onze universiteit telt, voor zover men weet, een vijftal illegale studenten. Eén van hen is Irena. Ze woont al bijna zeven jaar in België en is nog steeds niet geregulariseerd. Aanvankelijk schreef het gezin zich in als politiek vluchteling, maar de aanvraag werd afgewezen. Sinds twee jaar wachten ze onzeker op humanitair asiel en regularisatie.

IRENA Hoe zouden wij nu terug kunnen keren naar ons land? We wonen hier al zo lang, wat hebben we daar nog te zoeken? Alles is ondertussen veranderd, daar maar ook hier. Wat we in mijn geboorteland hadden opgebouwd, is er niet meer. Ik studeer in België, ik ken de taal en heb sociale contacten gelegd. Als je zegt dat je naar hier bent gekomen omdat er ginds niet te leven valt, dat je omringd wordt door wapengekletter, dat je oude vader jou en je twee zussen niet kan beschermen, luistert niemand. Onveiligheid, is dat geen reden?

Kan je even kort de omstandigheden schetsen in je eigen land, toen je vluchtte?

IRENA In '97 brak er bijna een burgeroorlog uit. Overal op straat vlogen de kogels om je oren. Je wordt dat heel snel gewoon, op de duur hoor je het zelfs niet meer. Alle ellende begon met de piramidale firma's: een soort van valse banken, die mensen aanspoorden geld te investeren en hen beloofden naderhand dubbel zoveel terug te geven. Veel burgers hebben toen hun huis verkocht. Gelukkig hielden mijn ouders het hoofd koel, we hebben nog altijd een appartement daar. In een mum van tijd zijn die firma's failliet gegaan - wat had je gedacht. Het leek wel een dominospel van bankroeten. Kort daarna grepen de investeerders naar de wapens en kwamen

ze massaal op straat. Ik herinner het me nog zó: hoe ik met mijn zus kaartspeelde en we plots schoten hoorden. We dachten dat er een trouwfeest bezig was - dan wordt er wel eens geschoten - en wij maar grappen maken. Maar het bleef duren. Sindsdien is het niet meer gestopt, en zijn wij gevlucht.

Hoe komt het dat jullie precies in dit kleine landje terecht gekomen zijn?

IRENA We hadden niet echt een concreet idee waar we naartoe wilden. We moesten weg uit ons eigen land, de rest speelde weinig rol. Eerst dachten we om naar Groot-Brittannië te gaan, omdat we de taal beter kenden. Alleen het vervoer zagen mijn ouders niet zitten. We zouden ons moeten verbergen in vrachtwagens en zo'n reis kan wel eens dodelijk aflopen. Gemakkelijker dan België kon niet: we kochten een treinticket en dat was het. Het land dat ik niet eens kon aanduiden op een atlaskaart werd plots mijn toekomst. Uiteindelijk vind ik België een goede keuze. Ik heb hier mijn vriend en toffe mensen ontmoet, en heb bovendien twee talen kunnen leren. ... (lacht) Ik proef nog altijd mijn eerste Belgische maaltijd. In het begin heb ik enkele maanden doorgebracht in een Brussels centrum voor vreemdelingen. Daar moesten we met zeventig andere bewoners eten. De frietjes vielen meteen in de smaak, maar de vol-

au-vent noemen mijn ouders nog steeds “kak van een kat”. In dat centrum voelde ik me een gevangene. Voor alles bestond wel een regel: er was een avondklok, je mocht geen eten binnenbrengen, ...

Eenmaal uit het centrum verhuisde je naar een eigen plekje, zocht je een nieuwe school en dan ...

IRENA (onderbreekt) En dan ontdekte ik dat mijn wereldje groter was dan ik dacht. Ik merkte dat mensen hier heel individualistisch en kritisch zijn. Ik kom ook uit een preutser land, waar tieners minder vrijheid krijgen -over de moeilijke tienerjaren wordt trouwens niet zo veel gesproken in mijn land. In ons bekrompen dorp kon ik niet eens met jongens praten, zelfs niet met mijn neef, of ik kreeg kwade tongen over me heen. De grootsteden ginds zijn wel veel Europeser. Daar verandert de mentaliteit in een stevig, té stevig tempo. Mijn situatie vergelijken met die van leeftijdsgenoten daar kan ik niet zo goed. Ik ben naar België gekomen als tiener en mijn vriendschappen toen hebben me helemaal gevormd, als Belg. In vergelijking met de jongeren daar doe ik wel veel meer. Ik kijk niet de ganse dag TV en heb wat geld om eens uit eten te gaan, voor meisjes in mijn land is dat ondenkbaar. Dankzij mijn verblijf hier kan ik ook gaan studeren, wat erg belangrijk voor me is.

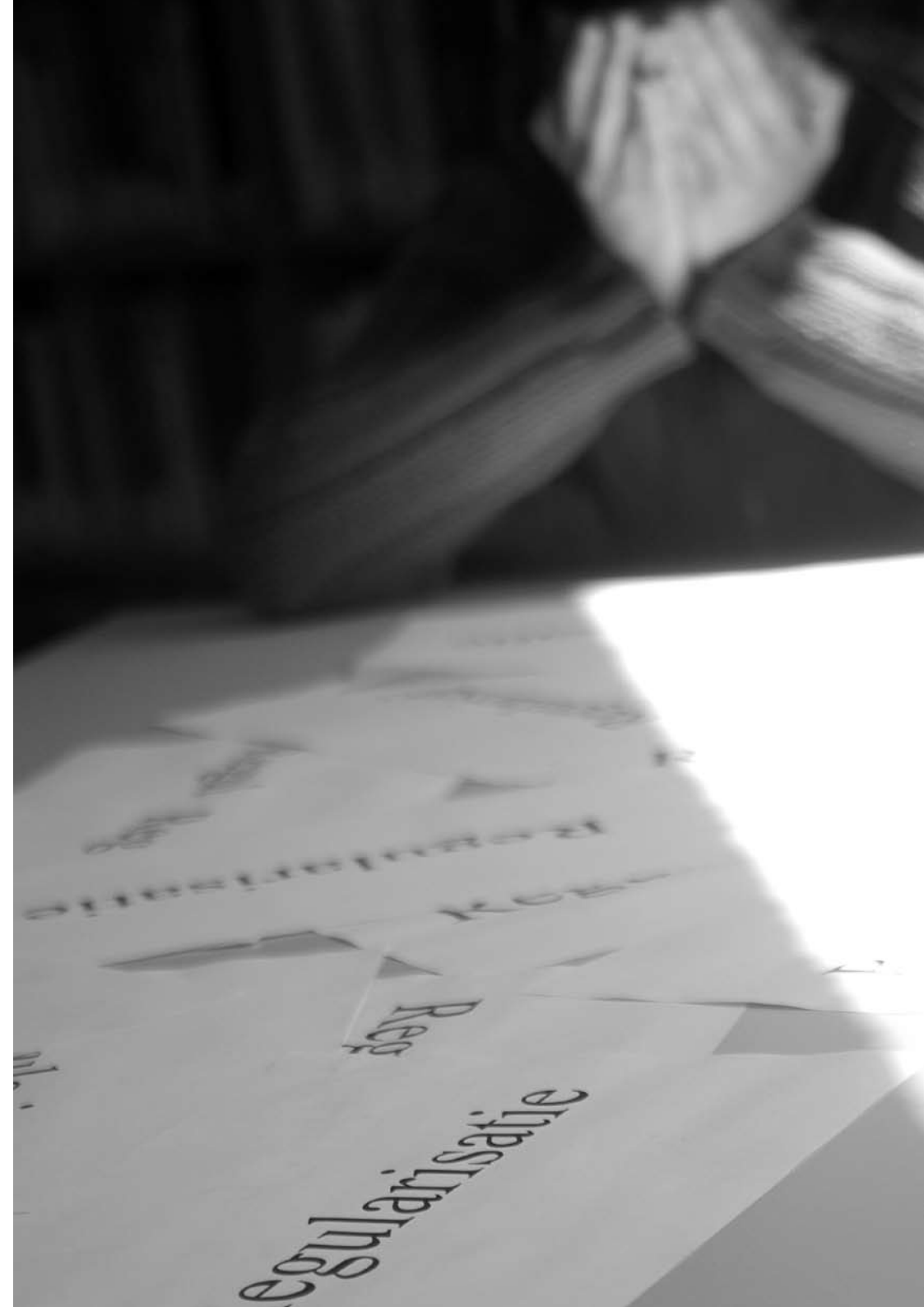
Was het feit dat je illegaal in België vertoeft een groot struikelblok voor je inschrijving aan het hoger onderwijs?

IRENA Eigenlijk was ik eerst van plan om hogeschool te doen, omdat ik vreesde dat een universitaire richting te moeilijk zou zijn. Op de hogeschool weigerden ze me echter in te schrijven. Ik had nochtans een Belgisch diploma van het vijfde en zesde middelbaar en een kopie van een iden-

titeitskaart, die ik had toen het politiek asiel bezig was. Toen ze mijn documenten niet aanvaardden, kon ik mijn oren niet geloven. Ik wou gewoon studeren, daar was toch niets verkeerd aan? De volgende dag ben ik met een benepen hartje naar de UA gegaan. Iemand van de Sociale Dienst heeft me gerust gesteld: mijn kopie volstond en ik mocht een formulier invullen, een foto laten trekken, net als elke andere student. Aangezien ik al drie jaar middelbaar had gevolgd in België moest ik geen taaltest afleggen. Achteraf gezien ben ik wel blij dat ik een universitaire opleiding doe. We hebben veel vrijheid en de theoretische vakken liggen me wel. Ik word hier ook niet steeds gecontroleerd. Bij mijn weten volgt de universiteit mijn procedure niet op, dat vind ik eigenlijk verre van erg. (zucht)

Hoe schat je jullie toekomst in? Denk je dat de procedure nog lang zal aanslepen?

IRENA (stilt) Geen idee. Sinds we hier wonen, hangt het woord “onzekerheid” voortdurend boven onze woonkamer. Dewael, onze lieve meneer Dewael, wil zelf de aanvragen bekijken, wat een onmogelijk karwei is. Vele dossiers zullen in de vergeetput belanden. Als je politieke procedure al drie jaar loopt, kom je vanzelf in aanmerking voor regularisatie volgens de nieuwe regeling. Bij ons heeft die asielpcedure slechts anderhalf jaar geduurd... Het nieuwe asielsebeleid zegt totaal niets over vluchtelingen die hier al lange tijd wonen. Als ik bedenk dat er gezinnen zijn die al negen jaar wachten op een antwoord, ziet de toekomst er allesbehalve zeker uit. Mijn papa werd zelfs al eens teruggestuurd. Hij had iets ondertekend dat hij niet begreep - vermoedelijk een uitwijzingsbrief - maar is gelukkig te-

rug in België geraakt. Mijn ouders leggen nu een map aan met brieven van kennissen, diploma's, hobby's, foto's, ... om aan te tonen dat we ingeburgerd zijn. Op een gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken hoeven we alleszins niet te rekenen.

Hoe gaat jullie gezin om met die onzekerheid?

IRENA Vooral voor mijn ouders is de situatie erg moeilijk. Ze kunnen hier niet weg. Hun leven bestaat uit werken, TV kijken, slapen. Soms hebben ze ook wel eens nood om hun eigen taal te horen. Financieel gaat het ook niet al te best. Mijn ouders mogen niet werken. We krijgen al een jaar geen materiële steun meer van het OCMW. Deed ik vroeger een studentenjob, dan moest ik zelfs een deel van mijn loon aan het OCMW afstaan. Mijn studiebeurs krijg ik ook pas aan het einde van het schooljaar. We hebben zelfs geen ziekteverzekering. Een poosje geleden kregen we een brief met de koele mededeling "Jullie bestaan niet in het koninklijk register". Inderdaad, wij bestaán niet.

Ondervind je, buiten de financiële ongemakken, nadelen als illegale studente aan onze universiteit?

IRENA Ik kan niet deelnemen aan Erasmus, zelfs niet aan Erasmus Belgica. Het leek me interessant een half jaar les te volgen aan een Brusselse universiteit, daarvoor heb je echter een identiteitskaart nodig. Die voorwaarde staat ook op de UA-site vermeld, maar hier vormt dat geen enkel probleem. Ik ben de eerste illegale studente die op Erasmus wil, dus de verantwoordelijken van het project wisten niet goed hoe ze mijn verblijf moesten regelen. Verder kan ik ook niet als jobstudente voor de universiteit werken. Ik zou me zo graag engageren voor

het Tutoratproject en bijles geven aan allochtone jongeren, maar helaas... Daarbij komt nog dat ik voor mijn thesis niet naar een ander land kan gaan. Ik droom nu al van een reis naar Latijns-Amerika. Wat me ook wel eens kopzorgen bezorgt, is de vraag wat ik met mijn diploma zal kunnen aannemen? Mijn andere herkomst heeft natuurlijk ook positieve kanten. Ik heb geleerd me snel aan te passen en gemakkelijk contacten te leggen. Eigenlijk denk ik niet zo veel na over het cultuur-

Een poosje geleden kregen we een brief met de koele mededeling "Jullie bestaan niet in het koninklijk register". Inderdaad, wij bestaán niet.

verschil. Soms vergeet ik zelfs dat ik hier niet geboren ben. Ik voel me Belg en word zeker niet anders behandeld dan anderen. Behalve voor dit interview natuurlijk...

Mahmoud verblijft sinds juli 2004 in België en werd drie maanden later gelegaliseerd. Als politiek vluchteling bracht hij eerst een tijdje door in een opvangcentrum van het Rode Kruis. Hij is helemaal alleen naar België gevlucht, zijn familie woont nog in Iran.

Je bent uit Iran gevlucht om politieke redenen. Kan je je politieke activiteiten even omschrijven?

MAHMOUD Ik was als student actief in een beweging die pleitte voor een parlementair systeem naar Westers voorbeeld: democratie, politieke vrijheid, scheiding van staat en religie en emancipatie van de

vrouw waren onze grootste stokpaardjes. Door mijn democratische standpunten bevond ik me in een gevaarlijke positie en ik ben uiteindelijk gevlucht. Om het statuut van politiek vluchteling te verkrijgen, moest ik aan het Brussels commissariaat mijn identiteitskaart tonen en documenten over mijn politieke activiteiten, zoals de artikels die ik had gepubliceerd. Wat betreft mijn procedure heb ik geluk gehad en ik beschikte ook over veel documenten. De procedure voor regularisatie is volgens mij nog willekeuriger dan die

voor een asielaanvraag. Iedereen heeft zijn eigen, vaak vage criteria. Als asielzoeker word je niet geconfronteerd met een computer, enige willekeur is dan ook onvermijdelijk.

Zijn de acties die door asielzoekers de afgelopen weken werden georganiseerd volgens jou een efficiënte manier om een verblijfsvergunning te krijgen?

MAHMOUD Een goede manier, dat weet ik niet. Die acties vestigen in elk geval wel de aandacht op de problematiek. Ik begrijp de motieven van asielzoekers die kerken bezetten, maar echt vruchtbaar acht ik die activiteiten niet. Het probleem van de regering is dat ze de economische crisis in het Westen wijt aan de immigratie. De inwijking van vluchtelingen ver-

sterkt die problematiek, maar vormt zeker niet de kernoorzaak. Het kapitalisme als systeem zorgt zelf voor het probleem.

Ben je nu nog actief met politiek bezig?

MAHMOUD Om je politiek te engageren in België is een grondige kennis van de taal nodig. Buiten het taalprobleem heb ik bovendien weinig tijd. De ogenblikken dat ik wél tijd heb, besteed ik liever aan de politieke situatie in Iran. Ik wacht nog steeds op veranderingen, maar kan van hieruit de contacten die ik had niet heropbouwen. Het is vaak frustrerend te zien hoe in Iran een soort extreemrechts een hele massa achter zich probeert te trekken. Ik zit hier en kan niets ondernemen. De huidige president schuwt slogans niet die kernenergie ophemelen: dat geeft nu eenmaal prestige en macht aan Iran. Na mijn vertrek uit Iran is er nog minder ruimte voor politieke activiteiten, met als gevolg dat democratische hervormingsbewegingen weinig van zich laten horen. Mijn vader is ook een tegenstander van de islamitische regering, maar hij is een bekend auteur en hem kunnen ze niet veel maken.

Is er geen partij in België die min of meer dezelfde standpunten inneemt als jij?

MAHMOUD (licht spottend) Geen enkele. Politiek hier is een andere zaak dan in Iran. Stel dat wij beiden een verschillende partij verkiezen, dan zou er geen fundamenteel moreel, menselijk verschil tussen ons zijn. Ik zou geen afkeer voor je voelen, omdat die politieke voorkeur niet veel zegt over jouw opvatting van het leven en je persoonlijkheid. In Iran is dat niet zo. Wie in Iran een aanhanger is van de huidige president of van de islamitische regering in het algemeen, is mijn vijand. Ik zal mijn afkeer niet meteen expliciet

uiten, maar wachten op een confrontatie met het andere front. Zó belangrijk is politiek daar in het dagelijkse leven, vooral voor een intellectueel.

Je hebt in Iran vier jaar chemie gestudeerd. Waarom heb je nog een studie aangevat in BA 1? Weliswaar de opleiding filosofie, terwijl je eerder zou verwachten dat je een richting als PSW zou kiezen.

MAHMOUD Als achttienjarige was ik met een heel ander perspectief begonnen aan mijn studies. Beetje bij beetje is mijn houding tegenover politiek veranderd en dat mede door de filosofie. In Iran al bladerde ik uren door filosofieboeken. Na een tijdje bleek filosofie zelfs interessanter te zijn dan politiek. Filosofie helpt ook om politieke kwesties beter te begrijpen en mensen te overtuigen van mijn meningen. In het begin trokken deze praktische redenen me vooral aan. Eenmaal ik de smaak echter te pakken had, deed ik het puur om de kennis.

Je verbleef nog niet lang in België toen je je eerste lessen aan de universiteit volgde. Hoe verliep jouw start op onze campus?

MAHMOUD Hoewel ik met succes een taaltest had afgelegd in januari 2005, viel het me erg zwaar om de lessen te volgen. Als ik aan die vermoeidheid denk na de eerste colleges... Ook de omgang met medestudenten ging niet altijd even vlot. Studenten spreken vaak sneller dan professoren en hebben een eigen taaltje. Eén van de eerste dagen vroeg een student me hoe oud ik was. Ik verstond de vraag niet en hij moest ze meermaals herhalen. Na de derde keer antwoordde ik groenig: "Dank u, en met u?"

Wat zijn - afgezien van de taal - opmerkelijke verschillen tussen jou en je medestudenten?

MAHMOUD Daarover denk ik dikwijls na. Volgens mij is er geen fundamenteel verschil. De Westerse cultuur is trouwens erg bekend in Iran, ik wist op voorhand al hoe de mensen hier leven. Vooral in de grootsteden is er veel sympathie voor de Westerse democratie. Het is natuurlijk niet gemakkelijk om zo snel al verschillen op te merken. Belgen communiceren wel via andere symbolen met elkaar. Een lieve blik drukken jullie bijvoorbeeld uit met andere gelaatstrekken. Voor de rest zijn de docenten hier veel vriendelijker, de omgang met studenten ook, maar naar mijn mening vaak oppervlakkig. De relatie tussen mensen heeft hier een kinderlijke vorm. Ik weet niet of het juist is, maar ik denk dat de formele kant van relaties veel sterker is dan in Iran. Er heerst hier een "kindcultuur" met een bepaald groetpatroon dat door velen onder jullie wordt aanvaard. Als in Iran iemand niet zo goed geluimd is, kan het best zijn dat hij je niet begroet. Verder is er hier meer orde, niet alleen in de cursussen maar ook in de manier waarop taken worden opgelegd en gemaakt tegen een vooropgestelde datum. Als je in Iran een werk niet op tijd klaar hebt, kan je altijd onderhandelen met je prof. Die informele relatie is heel belangrijk.

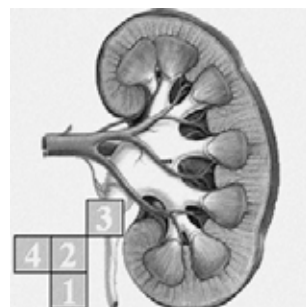
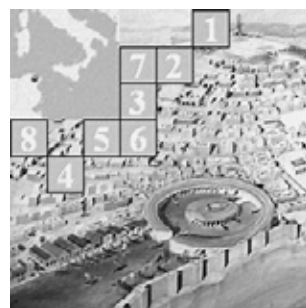
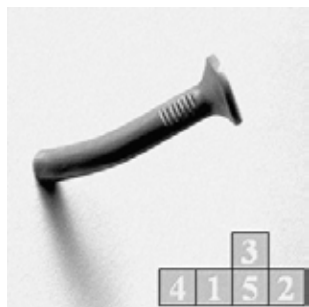
Als je met profs kan overleggen, zijn ze toch wel vrij vriendelijk, niet?

MAHMOUD (lacht) Ze nemen je excuses natuurlijk niet altijd aan. Vriendelijk zijn behelst zoveel andere dingen. Maar ik houd wel van de striktheid hier en van België in het algemeen. Ja, eigenlijk wel. ■

leef je uit in de pashokjes van plezier

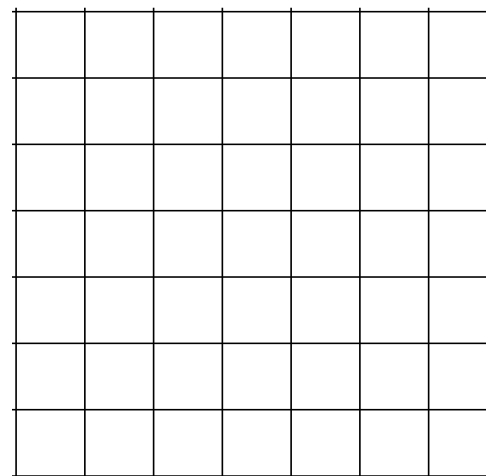
Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

CULTURCHEQUE
ANTWERPEN STUDENTENSTAD

Stuur uw oplossing naar dwars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die winnaar prijs.

Dankzij de inspanningen van de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. dwars geeft elke maand een cheque weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

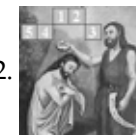
Oplossing dwars 32: Leif Hoste

Nele Steelandt heeft het juiste antwoord gevonden en kwam als eerste uit onze pot. Ze wint de laatste cultuurcheques.

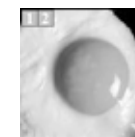
W	I	E	W	E	R	D
G	E	E	N	T	W	E
E	D	E	I	N	P	A
R	I	J	S	R	O	U
B	A	I	X	D	O	O
R	T	R	E	I	N	P
E	R	I	K	E	L	S

1. Abdy

2. Doper

3. Ei

4. Einder

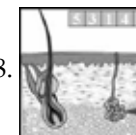
5. Europa

6. Geweer

7. INXS

8. Klier

9. Twintowers

Baksteen in de maag

Hygiënecontrole in het studentenrestaurant

“Zie dat je zeker genoeg vitamintjes binnenkrijgt!” De laatste woorden van menig ongeruste moeder voor ze hun veelal nog groene spruiten met lede ogen het kotleven in zien duiken. Waar maken ze zich eigenlijk zorgen over? Zo moeilijk kan het eigen potje koken toch niet zijn? Als zelfs onze nog niet volledig ont-aapte voorouders er toe in staat waren om elke avond iets deftigs achter de kiezten te krijgen; kan het voor ons, speerpunt van de opkomende generatie, toch helemaal geen probleem meer zijn om een gevarieerd en voedzaam dieet samen te stellen?

Ongeveer een maand en vele, vele boterhammen met choco later blijkt het dan toch allemaal niet zo vanzelfsprekend. Gelukkig hebben zij die begin november al met een licht grijzige tint in het aangezicht door het leven gaan geen reden tot wanhopen. Op elke campus heeft onze universiteit namelijk studentenrestaurants voorzien, waar je tegen een schappelijke prijs (ondanks de occasionele verhogingen) jezelf te goed kan doen aan de verschillende menu's die elke dag opnieuw weer zorgvuldig samengesteld worden. Zo krijgen honderden studenten

dan toch nog hun dagelijkse portie vitamintjes voorgeschoteld.

Aangezien er dan toch elke dag zoveel studenten langs het studentenrestaurant passeren, zou men mogen verwachten dat we dan ook wel wat inspraak en controle zouden willen hebben over de kwaliteit en de properheid van het geserveerde. Zeker als we in herinnering brengen dat het bestaan van deze restaurants zelf, voortvloeit uit de democratiseringsbeweging

Laat dit echter geen reden zijn voor u om toch maar weer grote hoeveelheden choco in huis te gaan halen

die ons hoger onderwijs vanaf de jaren '60 gekend heeft. Elk semester worden de studentenrestaurants door een onafhankelijke hygiënisch controlebedrijf, Silliker, volledig doorgelicht en krijgen ze een rapport met opmerkingen over mogelijke verbeteringen en eventuele tekortkomingen. Er is echter geen enkel orgaan met studentenvertegenwoordiging dat toegang krijgt tot deze rapporten.

Gevraagd naar het waarom van deze discretie, antwoordde de verantwoordelijke binnen het departement studentgerichte diensten voor de UA-Catering (het spijt me Francis, maar zo heet het ding nu eenmaal, kijk maar op de website), Catherine Ongenae, ons dat ze aan de sociale raad

inzage in deze rapporten had voorgesteld maar dat er daar blijkbaar geen interesse voor was. Aangezien de leden van de sociale raad ongetwijfeld allemaal zeer druk bezette mensen zijn en wij dwarsers meestal toch niets anders om handen hebben dan wat wezenloos voor ons uit te staren, besloten we dan maar om zelf de verslagen van de laatste controles door te nemen.

Vooraleer we door de papierberg begon-

nen te bladeren, kregen we eerst nog wat uitleg van mevrouw Ongenae over hoe er in alle keukens een constante autocontrole gebeurt op de hygiëne volgens de HACCP-methode (Hazard Analysis Critical Control Points) waarbij heel het bewerkingsproces dat de voedingswaren doormaken van levering tot vertering wordt onderverdeeld in een aantal stappen, waarna aan elke stap een aantal controlepunten worden toebedeeld. Tijdens de halfjaarlijkse externe controle wordt dan niet alleen de hygiëne maar ook het naleven van deze HACCP-methode gecontroleerd.

Hoog tijd om eens te zien wat er nu juist in die verslagen te lezen valt. Het correct

dateren en het respecteren van de houdbaarheidsdatum van enkele producten werd bij elk restaurant als aandachtspunt vermeld, verder leverde het niet altijd naleven van de temperatuurvoorschriften ook wel eens een opmerking op. Laat dit echter geen reden zijn voor u om toch maar weer grote hoeveelheden choco in huis te gaan halen, want over het algemeen behaalden de restaurants zeer mooie resultaten tijdens de controles.

Op een totaal van 100 scoorden Ten Prinsenhove (Stadscampus) en het restaurant van de Drie Eiken het best, met respectievelijk 94,1 en 94, gevolgd door het Atrium (indien u niet in staat bent om spontaan de onvolledigheidstelling van Gödel af te dreunen, is het volstrekt begrijpelijk dat u nog nooit van dit restaurant hebt gehoord) en de Passage op campus Middelheim, dat de hekken sluit met een nog steeds respectabele 85,5. Gevraagd naar enige toelichting wist mevrouw Ongenae ons nog mee te delen dat 60% normaal gezien voldoende is, maar dat zij de lat op 80% legt en dat de hoge score op de Stadscampus verklaard kan worden door het feit dat ze daar het HACCP-systeem als eerste heeft ingevoerd en dat de andere restaurants wel gauw zouden volgen. U kunt dus met een gerust hart uw buikje vol blijven eten op onze universiteit, tenzij u op de stadscampus zit en allergisch bent voor cresson natuurlijk.

Ten kote van

Tekst: Raïssa Mouyekure

Foto: Jonas Vincken

Op de hoogste verdieping van een appartementsgebouw in de diamantwijk treffen we Pieter, Annelien, Artemis en Dione - die liever anoniem blijven. In deze buurt zou je niet meteen studenten verwachten, maar de Germanisten in spé, Annelien en Pieter, lieten zich twee jaar geleden bekoren door dit zeer ruime en lichte appartement. Het is volledig ingericht met hippe tweedehandsmeubelen en door het grote raam geniet je van een prachtig zicht op de Antwerpse metropool. Sinds dit academiejaar hebben de boezemvriendinnen Artemis en Dione (foto) hier ook hun plekje veroverd. De studentes Filosofie en Theater, film-, en literatuurwetenschappen genieten met volle teugen van het studentenleven. Op hun gezellige kot is het altijd zoete inval en over de regelmatig terugkomende feestjes vertellen ze graag in geuren en kleuren. Niet enkel de voordelige huurprijs liet deze zotte bende kiezen voor dit stulpje, maar nu genieten ze ook van een luxe waar menig kotstudent jaloers op zou zijn: een ligbad, een was- en afwasmachine en een vaste telefoonlijn, waarvan Annelien gretig gebruik maakt om haar Australisch vriendje op te bellen. Ze leerde haar grote liefde vorig jaar op Erasmus kennen. Vanaf juli zal hij voor haar het oceaanwater voorgoed oversteken. Artemis zorgt regelmatig voor gezonde biologische gerechten. Maar volgens de meisjes is vooral Pieter ook een echte keukenprins en maakt hij overheerlijke cocktails. "Al onze vriendinnen die hier een bezoekje brengen worden trouwens verliefd op hem" melden ze al grappend. Over hoe het is om met drie vrouwen samen te wonen, repliceert hij: "Ach, af en toe heb je wat gegiechel in de badkamer maar ja, een kiekenkot zonder haan zou nu eenmaal niet marcheren."

